

NEVALEM

YENİDOĞU
OKULLARI

➤ Yenidoğu Okulları ➤ NevAlem Dergisi ➤ SAYI: 2

MEKTUP

**Muhammed
Emin Çakır**
"Ömer
Halisdemir'e
Mektup"

ŞİİR

**Muvahhid
Cemaller**
"Şükür"

DENEME

Nehir Akıncı
"Karanlık
Gecenin
Şafağı"

Ropörtaj

BİR DARBENİN AYAK
SESLERİ: **15 TEMMUZ**

Editörden

YİNE, YENİ, YENİDEN...

Bir binanın duvarına kocaman harflerle yazılmış Scikss marka kalemlerin reklam sloganını görmüş ve pek beğenmiştim: "Yazmak, eylemdir!"

Okuduğum anda bende çok hoş bir etki bırakmıştı. "Yazmak, eylemdir."; yazdıkların da eylemlerin... Yani yaşadıklarını, biriktirdiklerini ancak "yazmak" eylemiyle kayıt altına alır ve ölümsüzleştirebilirsin. "Söz uçar, yazı kalır." demiş atalar. Ölümlü bu hayatta insanı ölümsüzleştiren ardında bıraktığı güzelliklerdir. Ancak kayda değer eserleriyle ölümsüzleşebilir. Yazarları, şairleri, düşünürleri, ressamaları, heykeltıraşları velhasıl üreten bütün sanatçıları da ölümsüz kılan ardında bıraktıkları sanat eserleridir.

Hayatın sürekli bir devinim olduğunu düşünürsek aslında yazacak ne çok eylem var... İnsanlık adına yapılacak her güzel eylem yarına kalırlığa atılan bir adımdır. Biz de yazmaya, eyleme devam ediyoruz. Bu adımları atmaya devam ediyoruz. Yeni bir yılın sonunda yine, yeni bir dergiyle sizlerin huzurundayız. Bir

yıl boyunca heybemizde biriktirdiklerimizi sizlerle paylaşmanın mutluluğunu yeniden yaşıyoruz. Biriktirdiğimiz sevinçler, üzüntüler, düşünceler, hayaller... hepsi heybemizden taşıp satırlara doluverdi sizlere ulaşmak için. Açacağınız sadece bir dergi kapağı olmayacak ya da bir dergi kapağı kapatmayaca ksnız sadece. Arasındaki sayfalara sığdırılmış his ve düşünceleri bulacaksınız. Yeni bir soluk, yeni bir gökyüzü ve gök kubbenin altında yeniden dile gelen mısraları... Beğenilmeyi, takdir edilmeyi bekleyen heyecanlı yürekleri...

Yazılan her eser, illa ki bir yönüyle okurun kendi hayatıyla bir ilişki kurmasına neden olmuş ve hayatında bir şeyleri değiştirmiştir. Yazılarımızda sizlerin de aynı düşünceleri paylaştığınız, aynı hayalleri kurduğunuz, aynı güzellikleri düşlediğiniz satırlar mutlaka vardır. İnşallah, satırlarımız sizin gönül tellerinize dokunacaktır. Bu umut ve heyecanla, zamanda kalıcı bir iz bırakmak, nice eylemlerde buluşmak temennisiyle iyi okumalar sevgili okurlarımız...

YENİDOĞU EĞİTİM KURUMLARI BES

Bütünsel Eğitim Sistemi

Sırasıyla İNSAN, BİLGİ ve TOPLUM'u geliştirmeyi amaçlayan felsefesiyle, eğitim süreçlerindeki tüm bileşenlere yönelik modeller oluşturup bu modelleri hayata geçirecek kurumsal yapılanmalar kuran bir sistemdir.

İnsan - Bilgi - Toplum

Yenidoğu Bütünsel Eğitim Sistemi çerçevesinde oluşturduğumuz kurumsal yapılanmalar:

Program Geliştirme Birimi ile; hedeflediğimiz misyon ve vizyon doğrultusunda eğitim ve öğretim yapımızı sağlayacak özgün öğretim programları ve materyal içerikleri geliştiriyoruz.

Materyal Geliştirme Birimi ile; programlarımızla tutarlı ve uygulamadaki etkinliği artırıp destekleyecek eğitim öğretim materyalleri geliştirip üretiyoruz.

Yenidoğu Akademi ile; programlarımızı en iyi şekilde öğretmek için öğretmenlerimizin donanımını artırıyor, eğitim felsefemizi ve kültürümüzü öğrencilerimize en iyi şekilde aktarmak için eğitimlerimizi sürekli geliştiriyoruz.

Yenidoğu Okulları ile; oluşturduğumuz bu çalışmaları, ilk, orta ve lise düzeyindeki okullarımızda da pratiğe dökerek eğitim felsefemize göre geliştirdiğimiz eğitim program ve materyallerini, yine aynı çatı altında yetişmiş öğretmenlerimiz aracılığıyla öğrencilerimize aktarıyoruz.

44.

İçindekiler ←

Bir Darbenin Ayak Sesleri: 15 Temmuz Ropörtaj

Künye

**Nevalet Nevokul Anadolu Lisesi Edebiyat
Dergisi Adına İmtiyaz Sahibi:**

Yenidoğu Eğitim Kurumları A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni / Kurucu Temsilcisi:

Erdeniz Yıldırım

Yayın Danışmanları:

Abdullah Aksu, M. Bahaddin Koç,
Recep Dağdemir

Tanıtım:

Yunus Elmas

Editör:

Rasim Ustaoglu

Yayın Kurulu

Kerem Gümü,ş,
Öznur Çilek, Gülay Yüksel, Deniz Türk,
M. Handan Kaya, Büşra Atilla,
Neslihan Yiğittürk, Deniz Turna

Dizgi:

Muhammet Yasin Aknar

Yapım:

Bedrettin Gör / YGADV.com

Adres: Örnek Mah. Cahar Dudayev Cad.

Ferah Feza Sok. No:9, Ataşehir / İst.

Tel: (0216) 474 10 75

e-mail: bilgi@yenidogu.com

www.yenidoguokullari.com

Yazılardan yazarları sorumludur. Kaynak
göstererek alıntı yapılabilir. Yazılar mahfuzdur.

4. 15 Temmuz
Bir Darbenin Günlüğü / Deneme

7. Darbe / Şiir

8. "Bir Şehri Sevmek..." / Deneme

10. Bir Sefer Teklifi / Şiir

12. Anecdote / Öykü

16. 15 Temmuz Yiğitleri / Şiir

17. İstanbul / Gezi Yazısı

18. Şükür / Şiir

19. Topraktaki Altın / Öykü

20. Karolin / Öykü

21. Bu Vatan Bizim / Şiir

22. La Tahzen / Anı

26. Sen Benden Önce Ölme... / Şiir

28. Gönül Pencereinden / Deneme

30. Altın Oran / Makale

32. Osman Fuad Efendi / Biyografi

33. Son Cümlem / Şiir

34. Ân'ı Anla Ve Anlat / Deneme

36. Ramazan Ve Çocuk / Deneme

38. İsviçre Notları / Gezi Yazısı

40. Yenidoğu / Şiir

41. Ahmet Hamdi Tanpınar
Kütüphanesi / Gezi Yazısı

42. Ömer Halisdemir'e Mektup / Mektup

43. Yaşlı Adam / Anı

44. Bir Darbenin Ayak Sesleri:
15 Temmuz / Ropörtaj

52. Kuş Sarayları / Makale

53. Kümülatif Hayal / Öykü

54. Onbeş Temmuz / Şiir

55. Çınar / Şiir

56. Gençlik / Deneme

58. Çaresizlik / Öykü

59. En Yüce Millet / Deneme

60. Karanlık Gecedden
Aydınlık Gündüze / Şiir

61. Karanlık Gecenin Şafağı / Deneme

63. Annem / Şiir

64. Neyi Bekliyorum? / Deneme

66. Yolculuk Nereye / Sohbet

67. Benim Babam / Şiir

68. Çorlulu Ali Paşa Medresesi / Gezi

69. Sıradanlaşmak / Deneme

70. Küçük Kırmızı Kulübe / Öykü

71. Habersiz Yiğitler / Şiir

72. Köyde Bir Macera / Anı

75. Anne / Şiir

76. Matematik Her Yerde / Deneme

77. Hayatımızdaki Matematik / Deneme

79. Neden Matematik / Makale

82. Amin Alayı / Makale

84. Bir Kara Gecedir 15 Temmuz / Şiir

85. Ayasofya Camii'nin Kiliseye
Çevrilmek İstenmesi / Alıntı

86. 15 Temmuz / Şiir

87. Çevre Kirliliği / Deneme

88. İyi Şeyler Yapmak İstiyorum / Öykü

90. Yenidoğu Okumaları

Bedirhan Avcı
11/B

15 Temmuz: Bir Darbenin Günlüğü

8:00 Güzel bir güne uyandığımı sanıyordum, lakin o gün ülkem üzerinde hain planlar yapılmıyordu...

8:50 Arkadaşımla planlarım vardı, dışarı çıkmıştık; kahvaltımızı beraber yaptık.

9:45 "Ne yapalım" diye düşünüyorduk, "Haydi dedim, AVM'ye gidelim; film izler, sonra düşünürüz." O anlarda çok mutluyduk, ne olacağını bilmiyorduk; masumduk...

12:00 Sinemadan çıktığımız anda annem aradı; yazlığa gidiyoruz, gelecek misin, diye sordu. Ben de hayır dedim, gelmeyeceğim; annem de çok ısrar etmedi. "Tamam" demişti.

12:01 Bi'şasırmıştım "ne oluyor" diye, bir garip gelmişti.

12:08 Bir taksi çevirip geri gelmiştik. Bir PlaystaionCafe'ye geçmeyi düşünüyorduk; "ondan önce bir kafe yapalım." diye planlıyorduk.

12:20 Kafeye geçtik ve sipariş için garsonu çağırdık; arkadaşım siparişini verdi, tam ben de verirken telefonum çaldı; arayan kişi babamdı!

12:31 Babamla aramda diyalog çok kısaydı; "Yazlığa gelecek misin?" Hayır, dedim.

- Gökhan abini ara, seninle kalmaya ikna et!"

- Tamam baba, o iş ben deli

12:35 Ben de siparişimi vermiştim. O sırada Gökhan abiyi aradım.

- Haydi, dedim; yazlığa gitmeyelim, beraber kalalım.

Zaten o da gitmek istemiyordu yazlığa.

"Tamam." dedi.

- Geleceğin zaman bana mesaj at, ya da ara, dedim. O da:

- Tamam, dedi.

13:00 Kafeden çıkıp direkt Playstaion'a gittik. Bu saate kadar çok mutluyduk, ülkem kadar masumduk; ne olacağını bilmiyorduk. O gün başımıza gelecek şeyleri...

15:00 Eğleniyorduk hem konuşuyor hem oyun oynuyorduk.

15:25 Gökhan abi aradı:

Bir Darbenin
Günlüğü

23:45 Hemen dışarıya çıktık. Ülkesini seven herkes hiç düşünmeden dışarıdaydı;

- Ben Başakşehir'deyim, neredesin? Ben de:

- Sana konum atıyorum, haydi görüşürüz, diyerek telefonu kapattım.

15:45 Gökhan abi geldi, sarıldık. Muhabbete başladık; tabi yine oynuyorduk.

20:15 Güzel ülkemde kendi askerlerimiz tarafından bir kalkışma yapıldığını anladık bir süre sonra. Bunun adı: DARBE...

20:30 Çok korkmuştuk, n'oldüğünü anlamamıştık. Direkt eve geçtik, haberleri açtık ve darbe haberlerini dinledik. "Dışarıya çıkma yasağı var." dediler.

23:30 Ve Reis: "Dışarıya çıkın, Allah'ın izniyle bu hainleri geri püskürteceğiz." çağırısı yapıyordu tv ekranlarından.

23:45 Hemen dışarıya çıktık. Ülkesini seven herkes hiç düşünmeden dışarıdaydı; tabi bazı malum partilere mensup olanlar ya markete koştular ya da direk havalimanına gittiler

24:25 Annem aradı. "Dışarı çıkın!" dedi. "Tamam anne, zaten dışarıdayız" dedim.

24:50 Karakolun önündeydik. Bir sürü tır, araba, kamyon yollara park etmişti; tanklar geçemesin diye.

01:30 Birkaç saattir oradaydık, sonra havalimanına gitmeye çalıştık. Tabi herkes aracını yolda bırakıp yaya olarak gitmek zorunda kalmıştı.

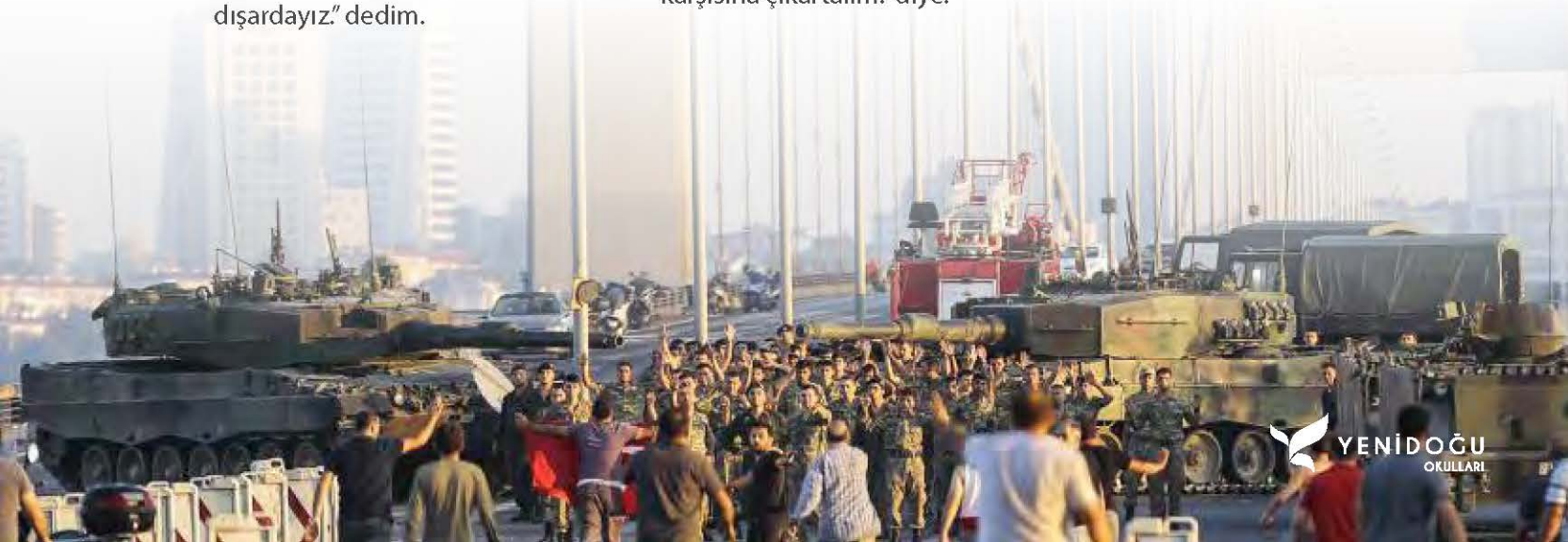
02:10 Biz de gidebildiğimiz yere kadar gittik arabayla, sonra biz de yürümeye başladık.

02:50 Yürüyerek Sefaköy taraflarına vardık. Benim yürüyecek halim kalmamıştı, epey yorulmuştum.

03:25 Sağ tarafımda dua edenler, sol tarafımda tekbir getirenler vardı.

03:30 Milyonlarca insan sokaklardaydı. Ülkesini sevenler oradaydı: küçüğünden tut büyüğüne kadar...

04:15 Sefaköy'den biraz ilerlemiştik; tam önümüzde bir tank vardı, içinde ise vatan hainleri .. Üstünde halk vardı, sol tarafta polis vardı; yalvarıyordu, "Biz de işimizi yapıyoruz, bırakın adalet karşısına çıkartalım." diye.

Bir Darbenin
Günlüğü

05:00 Bir yiğit vardı, kendi canını hiçe sayıp o düşmanların komutanını alnından vurup şehit düşen: Ömer Halisdemir. Üzerinde tam 30 kurşun... Unutma!

05:30 Bir köşede dinleniyordum. F 16'lar yine alçak uçuş yapıyorlardı, ama bu sefer epel alçaktan uçuyorlardı. Benim oturduğum yerden, tam arkamdan gelip geçti; arkama bomba attığını sandım, öyle bir ses çıkmıştı ki... Sanki bomba atmış gibiydiler; o sıra Kelime- i Şehadet getirmişim.

6:00 Suları. Arabaya doğru yürümeye başladık; çok yorulmuştuk, halkça.

7:00 Arabanın yanına varmıştık. Arabaya binip evin yoluna tuttuk. İnsanlarımız 15 Temmuz gecesini unutmayacaklardı: çünkü o gece kendi canlarını hiçe saymışlardı.

Tankların önüne atlayıp can verenler... Ömer Halisdemir gibi yiğitler... "Ben ölürüm, ama vatanıma el süremezler," diye kendi canını hiçe sayanlar...

Ve 15 Temmuz bizim için bir diriliş, uyanış oldu. Düşmanlara ise bir korku saldı. Çünkü Osmanlı torunları ayaklanmıştı uzun uykusundan uyanmıştı. Yeni gün tüm parlaklığıyla ülkem için doğuyordu.

Bedirhan Avcı
11/B

Darbe

*Bir bahar bekleniyordu o günün ayazında,
Yazın ortasında serin bir gece...
Sevgiden havaifşekler patlatan bir şehir,
Bir ülke bekleniyordu.
Ve günün sonunda maskeler düştü, o
Kavurucu yaz yerine, gelmiş geçmiş
En şiddetli kışı yaşadı o gece
Nazlı ülkem Türkiye.
Havaifşekler yerine, vatan hainlerinin
namlusundan
Ateş fişkırان kurşunlar...
O gece kardeşlik ölecekti güya,
O gece hayaller ebediyen karanlığa
boğulacaktı...
Ve gece bir vatan yok olacaktı.*

Furkan Özdemir
12/B

***Bana bir pilav üstü İsviçre ve İstanbul,
Arasına da biraz şiir, biraz şehir...***

Biz İsviçre'ye gitmeden önce İsviçre sokaklarında durmadan zihnimde yankılanacak bir medeniyet tanımı okumuştum. Üstelik tesadüflere değil, "Kainatta tesadüfte tesadüf edilemez" diyen Sokrates'e inanıyorum. Neyse, tanım şunu söylüyordu: "Medeniyet, insanın başkasına yük olmamasıdır." İsviçre, medeni insanların yaşadığı, kimsenin kimseye yük olmadığı güzel bir yer. Medeniyet, Medine ve medeni aynı kökten türemiş kelimeler ve bu

*"Bir şehri sevmek aşka
sebeup aramaktır"
Ahmet Hamdi Tanpınar*

"Bir Şehri Sevmek..."

beni çok üzüyor. Medeni, Medineli demek yani, şehirli ve biz dünyanın en güzel şehrinde şehirli olamıyoruz. Şehirli olamayışımız da burayı işgal ettiğimiz anlamına geliyor bana kalırsa, yani şair haklı: "işgal edilmiştir inandığımız tüm çiçekler"

Bana bunu düşündürten şu: Osmanlı zamanında fethedilen bölgelerde yapılan bütün imar faaliyetlerinde o bölgenin mimari üslubu göz önünde bulundurulur, şehrin kültürel ve tarihi dokusu muhafaza edilmek için büyük bir çaba sarf edilirmiş. Ama biz bugün bu irfani incelikten çok uzaklaştık ve paraya tahvil edemediğimiz hiçbir şeyi güzel bulmayacak kadar kapitalistleştik. Bu, şehre de yansıdı. Ve topraktan, ağaçtan, çiçekten çok betona dokunan insanlar da şehirle beraber dönüştü. Tanpınar, "...İstanbullu olmak demek, İstanbul kadar güzel olmak demektir. Hatta yeni açmış bir erik ağacı kadar güzel olmak..."

"Bir Şehri Sevmek..."

diyordu ve Mümtaz için kadın güzelliğinin iki büyük şartı vardı: "Biri İstanbullu olmak, öteki boğazda yetişmek." Şimdi ne İstanbul o kadar güzel ne de İstanbul'la beraber dönüşen bizler. Çocukken "Nerelisin?" diye sorduklarında neden İstanbulluyum diyemediğimizi düşünür, İstanbulluyum demek isterdim. Şimdi kendime İstanbullu demeye zorlanıyorum, çünkü elime bir taş alıp bu şehri savunma kararlılığını layığıyla gerçekleştiremiyorum. Şimdi, diğer şehre gelince; insanın aklında Kant; "Beni sınırsız hayrete düşüren iki şey var; üzerimdeki yıldızlı gök ve içirimdeki ahlak yasası." derken bu göğe bakmış olmalı fikri uyanıyor ya da Sheakspeare; "Sen gökteki yıldızların ilki en birincisi, sen aydınlatırsın geceyi." mısralarını, o kıza, tefekkür imkanı sunan böyle bir manzara sayesinde yazmış olmalı diyorsun Cenevre'nin göğüne bakarken.

Yani; bize de gökyüzü asist yapsa biz de yazacağız bir şeyler, ama kahrolası şehir ışıkları, kahrolası hava kirliliği bırakmıyor. Olsun, zaten şiir bir başkaldırı; biz de başkaldıracağız, sevdiklerimize!

"Gel, göğ bu gece biz yıldız iliştiRELİM." diyeceğiz. Direneceğiz. Çünkü gökyüzümüzü çalanlar bize en büyük zulmü ediyor ve Zarifoğlu; "Şair aşka boyun eğ, zulme değil." diyor. Büyük sözü dinleyeceğiz. Zaten bizim oraların lafı vardır: "Büyük sözü dinlemeyenler, böğüre böğüre gider." derler. Zarifoğlu'nun sözünden çıkmayacak, zulme boyun eğmeyecek, "Orhan Veli gökyüzünü boyayabiliyorsa her sabah, biz de her gece yıldız serpebiliriz göğ" diyecek, direneceğiz. Hani şair diyor ya; "Sana hiç kullanılmamış bir gök getirsem." diye: işte size İsviçre'den delinmemiş bir gök getirebilirdim ben de. Getirebilirdim de İstanbul'a saygı duymayan, atasının emanetine, kültürel mirasa saygı duymayan belediye başkanları hediye de saygı duymaz; hemen müteahhitlere haber salar, hediymi parçalayacak, göğü delecek bir ucubelik mutlaka dikerler ve ben sinirlenirim. "Bense şiir yazıyorum, ama şiirimi uçaklardan aşağı atamıyorum." diye söylenerek "Gökdelenleri bombalama isteğimle ve sıkılmış yumruğumla kalakalırim." diye getirmedim.

Hülasası şu:

"Bir kentte hayran kaldığın şey onun yedi ya da yetmiş yedi harikası değil, senin ona sorduğun bir soruya verdiği yanittir." diyor Italo Calvino ve yanlış makyajla çirkinleştirilmiş bu güzel kadına, İstanbul'a, her "Nasılsın?" diye sorduğumda o kadının aynalarda ağladığını görüyorum. Bunu belediye başkanları, şehir ve bölge planlamacıları, müteahhitler ve daha niceleri de görene dek hep o şarkıyı söyleyeceğim İstanbul'u soranlara: "İyi ve güzel kadınlar hep ağlar"

Bir Sefer Teklifi

Yürüdüğüm yollar varamayınca doğru anlara
ve ben tanıyamayınca mekanın gözlerini,
korkuyorum;
burası evim değil.
Bir adam bağıyor, yüzünü bulanık sular ardında görüyorum;
"Dünyaya alışmak bir lanete kabul edilmektir." Buyuruyor.
Kâb'e'ye çok katlı, çok camlı filler yürüyor.
Görüyoruz vetaş alacak cesaretimiz yok elimize.
Kuş olup uçacak cesaretimiz: beraberce, eabilce...
Çünkü white chocolate, mocha kadar yerliyiz.
Banka kredisine fetva veren alimler kadar Müslüman.
Çocukluğumu özlüyorum.
Kiblenin neresi olduğunu bilmemeyi!
Secde etmeyi anama, çünkü onun göğü gökdelensiz.
Elest bezminden tanışık olduğum ruhları özlüyorum.
Özlüyorum seni,
zarif şehirlerini özlüyorum.
Sana her şiirde mütemadiyen yer veriyorum.
Tanrı bakışlı çocuklara ismini...
Sen, ey adak adatan susmayı!
Ey, kıyıları aşındıran suskunluk!
Ey, radyodaki eski Bosna şarkısı!
Sana savaştan bırakmamış çocuklarımla.

"Her zorlukla
beraber
bir kolaylık vardır"
Sen bu yüzden
bu çağda
doğmuşsundur.

Gözlerin büyütmeli onları büyürken
Çünkü gözlerin, kurtarılmış son parçasıdır Adem'in oğlundan kalan güzelliğin.
Güzelliğin, Halime anadan sana kalan süttten ve kardan ve bütün albinolardan daha
beyaz; aydınlık ellerinden belli.
yüzünün masumiyetinden,
dilimin düğümleştikten,
Kelimelerin kifayetsizliğinden belli.
Sezai Bey'in dediği gibi
"Ben konuşmasını bilmem Lili"
Sana layık şeyler söyleyemem.
Ama sen sür yüzüme o masum ellerini.
Sür yüzümün kirli topraklarını uzaklara.
Pislik müşriğin diyarına
Gülüştünü karıştır kanıma;
berraklığını
karıştır ki sevdiğime yakışır olsun akacak kanım ve bırakacağım miras.
Ve azalsın, yitsin yıllar yılı gönlümde taşıdığım o yas.
Tamamlanmış bir mısra, çoğu zaman tamamlanmamış olandan iyidir; bilirim.
Ve bilirim, ancak zamanın sahibi tamamlar bir mucizeyi
Şiirimin yerini neden duamın aldığını anla şimdi.
Anla, anla ve eşlik et bana.
Gökdelenleri yıkmaya ve daha dürüst bir şehir yapmaya.
Ekmeğimi, günde üç öğün yemek yenildiğini öğrenince şaşırın çocuklarla paylaşmaya
Ve dünyayı yaşanılır kılmaya çıktığım bu yolda.

Sonra...

**Bir çocuk neşvesiyle bakmak istiyorum,
Allah'a ve sana;
gönül rahatlığıyla**

Ayşegül Karaman
12/A

Anecdote

Bir ileri bir geri. Kararsızlığın damarlarımı tıkadığını hissediyorum. Gün daha doğmamış; iki köpeğin gürültüsü geliyor arka sokaklardan birinde. "Uyanmama ne kadar var." diye düşünüyorum. Fark etmeme, farkına varmama ne kadar kaldı acaba. Ayaklarımı ileri sürüyorum. Kucağımdaki deri deftere sarılıyorum. Tırnaklarım kapağını sıkıca kavırıyor. Olması gerektiğinden çok daha derinden yediğim tırnaklarım etime batıyor ve bu rahatsız edici olmaktan çok, telkin edici bi' şeylerin habercisi gibi. Gözlerim mi doluyor yoksa önümdeki yola sis mi çöküyor, kestiremiyorum. Tempolu adımlarımı bir ses kesiyor. Bir an duraksayıp silkeleniyorum. Adımlarımı hızlandırıp birkaç dönüşten sonra kendimi yine burada buluyorum. Bir hüznü gülümseme yüzümü yokluyor.

Bir, iki, üç.. Kırk ikide sayımın sonuç buluyor. Biri, eski caminin üst camlarından nefes nefese soğuk havaya savruluyor. İki kara göz mahallenin bacalarını yokluyor. Eski iki dostum. Yavaş yavaş artan kalabalığa karışıp camiye giriyorum. Bir sabah namazında tanıştığım cami. Gidecek bir yerim yok diye beni nüfusuna çeken küçük, içinde barındırdıklarıyla yüreği büyük bir cami. Şimdi, belki de son seferimde, yine içeri çekiliyorum. Köşede bir karanlık bulup namazın bitmesini bekliyorum; kucağımdaki defter hala sıkı sıkı göğsüme basılı. İnsanlar geliyor, insanlar gidiyor. En son boş kalan camide iki göz. İki güzel kara delik

üstüme dikiliyor. Sanki mümkünmüş gibi daha da parlaklaşıyor gözleri. Adımları sakın, yanıma yaklaşıyor.

"Sabahın hayrolsun azizim, hangi rüzgar attı seni buraya?"

"Hazan yaprakları, eylül. Ay, hüznün ayıdır kardeşim."

Eski dostum can suyuna kavuşmuş gibi karşıladı beni. Sarılırken aramızda kalan deftere gözü ilişti sonra. Kaşları çatıldı. Dudağımla ısırıldım. Yazmama bir lafı olmazdı ama, yazmanın beni çektiği delik onu endişelendiriyordu.

"Hala konuşuyor musun onunla?"

Durdum. Vereceğim cevap onu telaşlandırabilirdi.

"Gelip gidiyor arada, eskisi kadar sık değil. Artık çiziyorum, bak! Güzel çiziyorum hem de. En azından insanlar böyle söylüyor."

Koyu defterdeki sayfaları karıştırdım. Sayfalardan taşan boyalarla dolu hayallerimi gösterdim. Çizdiğim hayatları. Hepsini bir çocuk gibi okşadı. Gülümsedi hepsine. Ellerimi tuttu. Elini yanağımda gezdirdi sonra.

"Yanmıyorsun."

"Işıkları yaktım kardeşim, insanların beni bulması için tutuşmayacağım artık. Başkaları da benim için kül olmayacak. Görüyorsun ya, kimseden saklayacak bir şeyim kalmadı artık!"

Bir sessizlikten sonra gözleri üstümdeki ince gömleğe ilişti. Omuzlarımdan tuttu, irkildi.

“Donuyorsun.”

Üzerindeki el örgüsü hırkayı çıkarmaya davrandı.

“Endişe etme kardeşim, üşümüyorum.”

Söylediğim şeyi duyduğundan emin değilim, ama hirkasını bana verdi. Isınmamın sebebi, omuzlarıma atılmış hırkadan çok bir kardeş, bir anne, bir aile sıcaklığıydı. Özlem... Yıllar sonra, kayıp bir yerlere ulaşma sevinci...

“Kahvaltı yapalım.”

Boş harim boyunca ilerledi. İç odalardan birine yönelirken boş binayı inceledim. İnsanların dağılması ve güneşin doğmasıyla sönmeye yüz tutmuş tavan boyu kandiller... Biraz evvel ışıkla yanan, kırmızısı kandillerin kararmasıyla koyulaşan, durdukça sanki içine battığım zemin. Üstümdeki hırkaya sarıldım, rehberimi takip ettim. Parmaklarımı, buradan gittiğimden beri daha da yaşlanmış duvarlarda gezdirdim. Parmaklarım, çatlaklara ve kabartılara takıldı. Odaya girmeden önce etrafa son bir kez göz attım. Burada uyumuştum. Burada konuşmuştuk. Burada ağlamıştım. Burada da... Ve vaaz kürsüsünün altında. Ve mihrabın

altında da... Minberde ve minarede. Harim boyu gözyaşlarım... Odaya girerken ışık, gözlerimi aldı. İlk başta fark edememişim, duvarların boyası ve zemin tahtaları değişmiş. Yıllarımı yuvarladığım küçük, içinde yaşadıkça büyüyen oda...

“Güzel olmuş mu? Belki bir daha gelirsin de bir de buhrandan kararmamış görmek istersin duvarları, diye düşündüm. Çay taze.”

Ellerimde cam bardak hissetmeyeli çok olmuş. İnsanlıktan uzak, kağıt bardaklar ve demli çaylar. Ellerim sıcak çayla uyustu. Gülümsedim. Dudaklarıma değil, gözlerime baktı. Belki de bu yüzden fark etti.

“Eskisi kadar konuşmuyorsun, dudakların çatlamış. Her şeyi gülerek geçiştirmek zorunda değilsin”

Başım eğildi. Durduk. Dünya durdu.

“Anlamıyorlar; biliyorsun, anlatmak zor. Ağlamak, gözyaşlarını silmek zor. Yediremiyor insan. Yaşamıyoruz biliyorsun. Gülümsemek, geçiştirmek kolay. İnsanız biliyorsun. İtip geçmekten başka çaremiz kalmadı.”

Gülümsedi. Gözlerimi devirdim.

“Hiç değişmemişsin.

“İnan çok değiştim, anlatayım.”

Hayat, bir gül gibi kopardı seni benden.
Kendiminkinden değil de senin
yalnızlığından korktum.

Elimdeki bardağı masaya bıraktım. Eskiden topladığımız kitaplarla dolu vitrine baktım. Mazi bir fır tına gibi üzerime yağdı.

-”13 Eylül 2013; cuma kalabalığı dağılırken kaydın ellerimden. Baba bize, caminin gülleri, diye hitap ederdi hep. Hayat, bir gül gibi kopardı seni benden. Kendiminkinden değil de senin yalnızlığından korktum. Görüyorum ki endişem boşaymış, kurumamışsın. Ama solmuşsun biraz. Saçlarına aklar düşmüş.”

Gayri ihtiyari elim saçıma gitti.

-”Saç bu, boyanır. Zıyanı yok. Hem aynı yollardan geçtik hep. Bahse girerim ki seninkilerin benimkilerden farkı kalmamıştır.”
“Ah, evet; o konuya gelince...”
Dilimlediği ekmekleri masaya bıraktı. Uzanıp tülü çekti. Başındaki örtüyü çıkarttı. Beyaz saçları siyah elbisesine döküldü. İstemsiz kaşlarını çatı. Tanışık olduğum katran karası saçlarının yerini nedenini algılayamadığım bir beyazlık almıştı. Yüzümdeki ifadeye gülerken saçını tekrar topladı.

-”Senin de saçlarına aklar düşmüş demem gereksiz kaçır herhalde. Hayırdır?”

-”Senden koptuktan sonra bir hafta dayanabildim. Benim de saçlarıma düştü o beyazlar. Kederden. Kaybolmuşluktan. Senin gidişinden sonra aklıma gelen anılarımızı dizdim saçlarıma. Sonra hepsini sana bağışladım. Bize... Her bir tele geçen her saniyemizi. Daha fazlasını vermek isterdim ama elimden gelen bu kadardı.”

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Bu benim için fazlaydı. Bu kadarını hak etmiyordum. Tezgaha

dönüp iki yumurta kırdı.

Eski sedire oturdum.

-”Baba nerede?”

-”Buralardadır. Gidip görünmek ister misin, götürüyüm?”

Evet anlamında başımı salladım ama arkası dönüktü.

-”Belki sonra. Baksana, saçlarını boyayalı bu kadar zaman geçmiş-

Sözüm yarıda kesildi.

-”Boya değil. Geçmiyor, akıyor.”

“Ne?”

-”Çamaşır suyu ve diğer kimyasallar. Bir şeyler karıştırdım. İşe yaradı.”

-”Zarar vermedi mi?”

-”Bir hafta kadar saç diplerim kanadı. Sorun yok, geçirdiğim migrenlere say.”

Tekrar başımı salladım. Çantamı ve defterimi sedirin üstüne bırakıp vitrini karıştırdım. Kapaksız, tahrip olmuş bir kitap çıkarttım. Sayfaları karıştırırken yere bir not düştü. Başta aldrış etmedim. Kitabı inceledikçe tanıdım. Altını çizdiğim sözcükler, cümleler...

...”Bir bıçakla rüzgar sokarım içime.

Sonra iyileşeceğimi söylerim.”...

...”Dilsizim,

babam da yok benim.”...

...”Doğrum yok benim. Her yarım şey gibi. Ne kederli, ne de mutlu.”...

...”Koluna sarılayım, hiç konuşmam.

Ne kadar çok şey öğrendim senden, ama ne kadar az yaşadım”...

İsmi silinmiş kitabı tanıdım. İçinde en çok kaybolduğum kitaplardan biriydi. Nota uzandım. İçim burkuldu. Eski el yazım ve kararmış sayfanın yarısını kaplayan kan izleri.

“Olmak istediğim kişiden çok uzağım. Olmak istediğim kişiden kaçıyorum. Olmak istediğim kişiden korkuyorum. Sıkıştırıldığım küçük dünyamda tek dostum korkularım ve ağlayarak da yaşanabildiğini öğrendim. Hayatın vahşiliğine göz yumarken kör oldum ve artık tek görebildiğim insanların cehaleti. Artık, satırların arkasına bile saklanamıyorum. Artık, kendi satırlarımın arkasına bile saklanamıyorum. Tek yapabildiğin koşmak... Yüzümü döven saçlarıma inat, ciğerimi yakarak geçen nefesime inat... Arkamdan kovalayan kimse olmamasına rağmen yeri döven ayaklarıma inat...” İki kol sarıldı arkamdan. İki kesik hıçkırık...

–“Sen! Sen gittikten sonra aynı değildi hiçbir şey. Sen sokaklarda uyurken yataкта yatamadım. Sen açken yediğim her lokma içimi yaraladı.”

Son kelimedede çatlayan sesi karın boşluğuma yediğim son yumruk oldu. Geçmiş, boynuma

bir ip gibi sarıldı. Kaçmaya çalıştığım, ara sokaklarda bıraktığımı sandığım geçmişim sivri pençelerini göğsüme tekrar sapladı. Yapamazdım. Başa dönemezdim.

Silkindim ve odadan çıktım. Avlunun başında Baba’yı gördüm. Bir saniye için gözlerimiz buluştu. Gözlerindeki özlemi gördüm. Sarılmak istedim. Değiştim, demek istedim. Hiçbirini yapamadım. Öylece yanından geçip gittim. Yok olduğunu sandığım kalbim acıdı. Kuru olduğunu sandığım gözyaşlarıma engel olamadım. Gözlerimin kızardığını biliyorum. Suratımın, aklımın dağıldığını da... Durup geçmesini bekleyecek kadar ömrüm kalmamıştı. Ben de koştum. Araba kornaları arasında... Binaların gölgelerinde... Anılarımda... İkimiz de bir bataklığtayken Baba bizi çekip çıkartmıştı. Kardeş gibi büyümüştük, ama ikimiz de hep yalnızdık. Baba ona daha çok küçükken Kur’an’ı öğretti. Bana büyük bir heyecanla okuttuğu ayet gözlerimin önünden geçti. “Allah’ın ipine sınıksız sarılın.”

Aradan, asırları aratmayan seneler geçti. Sonra hayat bizi bir uçurumdan ittiğinde o Allah’ın ipine sarıldı. Bense kendime. Belki somut bir şeylere tutunursam korkmam diye düşünmüştüm. Korkuyordum. Hala da korkuyorum. O bana yukardan gülümserken ben hala kendimle düşünüyorum. Yere çarpışım ölüşüm mü olacak, bilemiyorum. Ama bu önemsiz. Zira bu ilk ölüşüm olmayacak...

Arkamdan kovalayan
kimse olmamasına
rağmen yeri döven
ayaklarıma inat...”
İki kol sarıldı arkamdan.
İki kesik hıçkırık...

15 Temmuz Yiğitleri

Nurefşan Seher Yıldırım
7/A

*Karanlık bir gecede,
Ayağa kalktı hainler.
Vatanımızı almak için,
Silahlarımızı alıp tanklarımıza bindiler.*

*Kanallarımıza saldırıp,
Zorunlu yayın yaptılar.
Sokaklara döküldü,
Bunları duyunca yiğitler.*

*Korkmadan, düşünmeden
Tankların önüne geçtiler.
Vatanım uğruna şehit oldu,
Ömer Halis Demirler...*

*Kullanabilecek silahları yoktu ama,
Vatan uğruna verebilecek canları vardı.
Korkmadan ölüme gidebilecek
Aslan gibi yürekleri vardı.*

*Korkusuz yiğitler karşısında,
Hainler tir tir titredi.
Şehitlerimizin kanıyla sulanan bu
topraklar,
Elhamdülillah, düşmanların eline
geçmedi!*

İstanbul

Gezi Yazısı ←

Muvahhid Cemaller
11/B

İstanbul'da yaşamamıza rağmen bu şehri gezmiyor olmamızı anlamlandıramıyorum. Bu şehre uzak kalışımızın bana göre iki sebebi olabilir: gerçek İstanbul'u bilmemek ve hava değişikliği, tatil gibi seçimlerde başka şehirleri tercih etmek... "Herkes boş zamanlarında, tatillerde başka şehirlere gidiyor, demek ki İstanbul güzel bir şehir değil" diye düşünürdüm; yanılmışım. Çünkü Batı'ya o kadar dönmüşüz, öylesine Batı'ya hayran olmuşuz ki onlar gibi körleşmişiz. Kendi kültürümüzü Sultanahmet'te nargile, fes, otantik eşyalar satan dükkanlara indirgemişiz. Yanılmışım; çünkü bu tarihi ve doğal güzelliklerle dolu şehri biz bozduğumuz halde bu şehirden kaçmaya çalışan da yine bizleriz.

Gezimiz sırasında rastladığımız Kubbealtı Vakfı mensuplarından mimar bir hocamızın da ifadesiyle; "Türkler kendi tarihi binalarını örnmekte çok usta." Buna benzer bir ifadeye Yahya Kemal'in "Aziz İstanbul" kitabında da rastlarız. Cumhuriyet döneminde bu tarihi yerlere imar izninin verilmesi, o külliyelerin, hamamların, Divanyolu üzerindeki birçok mimarî eserin yapısını bozmuş. Benim İstanbul'u gezmiyor olma sebebim ise bu şehri tam anlamıyla yani ruhuyla tanımayışımıdır. Eğer üniversite yılları burada geçmiş bir hocanız varsa gerçek İstanbul'u onun rehberliğinde gezin, görün. Bu yerleri kendiniz bilmiyorsanız buna ihtiyacınız var. Divanyolu çevresindeki yerler gerçek İstanbul'dur. Buraya gerçek İstanbul dememin sebebi ise bu çevrenin ruhunun tek sefer

gezmekle, görmekle hissedilemeyeceği. Çorlulu Ali Paşa Medresesi çevresindeki mekanları, Divanyolu üzerindeki herhangi bir sokakta edebiyat ve kültür-sanat sohbetlerinin yapıldığını görüp; birçok yazarın, edebiyatçının yürüdüğü yollardaki havayı soluduktan sonra İstanbul'a aşık olmamak elde değil. Sahaflar'a her zaman olduğu gibi kitap almak için değil de o kitapçıların tarihine dokunmak, o sokağın neler gördüğüne bakmak için giderseniz sahafların gerçek ruhunu o zaman hissedebilirsiniz.

Başka semtlerde göremeyeceğiniz kadar yabancıların burada bulunması ve bunun vatandaşlarımıza (su satandan halı tüccarına kadar) iş imkanı sağlaması bile bu ortamın çok kıymetli bir yer olmasının kanıtı değil midir? Sonradan Osmanlı sevdalısı olmuş Pierre Loti'nin İstanbul'da konakladığı evin Divanyolu üzerinde bulunması, hanedan soyundan gelenlerin buraya defnedilmiş olması, iki cami arasında yalnızca üç beş adımlık bir mesafe olması dahi bu bölgenin ne kadar önemli olduğunu, buranın "gerçek İstanbul" olduğunu bana göre adeta dillendiriyor.

Çemberlitaş'ın adını nereden aldığını, bu taşın altında tünellerin olduğunu Çemberlitaş'ı görmeye gittiğimde öğrendim. Çünkü insan bazı şeyleri görmezse merak da etmiyor. Bu muazzam şehri, bu muhteşem kültürü bir yazıda anlatmak ne mümkün... Benden naçizane bir tavsiye: özünü kaybetmek istemiyorsanız İstanbul'u siz de tanıyın.

Şükür

Muvahhid Cemaller
11/B

*Susturulmaya çalışılırken haykırdı camiler
Sönmedi o gün, milletin camisinde kandiller*

*Koştı ihtiyar müezzin yüksek minaresine
Alçakları susturmak için yüklendi sesine
Duyurdu sesini yürekli binlerce mümine
Doldu, taştı sokaklar yaşlısıyla genciyle*

*Şeytanla dost olmuş hainlerden güçlüydü
Evinde namaz kılıp dua eden ninem.
Tekmelenen ablamla "kadının" farkı
Sesi çatallaşan sunucu ile anlaşıldı.*

*Oğlunun alnından öpüp cihada çıkan baba
Az sonra elleri ile tank durduracağını bilir miydi?*

*Halka namertçe kurşun yağdıranlar şeytandan da kibirliydi.
Fakat unuttuğu insanın kalbiydi.*

*Canını tankın önüne serenler için
Sinirleri HALİSDEMİR'den yapılmış için
Düşmedi bu devlet, düşmeyecek.*

*Silah yerine al bayrağını kuşanan gençleri
Rabbim şehadet şerbeti ile şereflendirdi.*

*Onca şehidine rağmen gazi olmuş abim
Değdirdi alnını seccadesine ŞÜKÜR etti ve ekledi
"Rabbim, sen bizi yediği kaba pisleyen soysuzlardan koru!"*

Topraktaki Altın

Hüseyin, küçük bir orman köyünde dünyaya gözlerini açmıştı. Ailesinin geçim kaynağı hayvancılıktı. Keçi ve koyunları otlatmak için bazen babası bazen de annesi meraya giderdi. Senelik yiyecek ihtiyaçlarını, kendi tarlalarından temin etmeye çalışırlardı. Yıllık kazançları, ihtiyaçlarını çoğu zaman karşılamazdı bile. Hüseyin, bu zor şartlar altında doğdu ve büyüdü.

Hüseyin, çocukluğunda toprakla çok fazla oynardı ve topraktan çer çöp çıkartırdı. Altı yaşına kadar çok mutluydu. Fakat altı yaşına girdikten bir süre sonra babasını kaybetti. Annesi tek başına çok az para kazanabiliyordu. Bu yüzden daha küçük bir eve taşındılar. Hüseyin, okul hayatında çok başarılı ve azimliydı. Her sene sınıf başkanı seçiliyordu. Bu sebeple arkadaşları onu hiç sevmeydi, ama o bunu hiç umursamadan görevini yapardı.

Hüseyin büyüdü, yirmi sekiz yaşına geldi. Eli ekmek tuttu. Annesi yetmiş beş

yaşında ve Alzheimer hastasıydı. Soğuk bir kış gecesinde vefat etti anneciği. Ertesi gün annesini kabirdeki o soğuk toprağa koyarken bir kağıt parçası uçtu annesinin kefeni üzerine. Eline aldı, kağıdın üzerinde "kafanı kaldır" yazıyordu. Kafasını kaldırdı, etrafına bakındı. Toprağın yüzeyine yakın bir yerde parlayan bir şey vardı. O acı ile bu durumu fazla önemsemedi ve annesini defnetti. Ertesi gün mezara geldi ve annesine dua okudu. Aklına dün gördüğü parlaklık geldi ve toprağı hafif bir şekilde eşeledi. Gördüğü bir sandıktı. Sandığı çıkardı, içine baktı. Çil çil altınlar... O altınları nasıl değerlendireceğini düşünüyordu sürekli. Sonunda pek çok insana da iş sağlayabilmek için bir gıda firması kurmaya karar verdi. Firmayı kurdu ve çok zengin oldu. Bir gün konuşmasında:

-Ben fakir bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldim ve çok çalıştım, çabaladım. Ayrıca yetim ve öksüzümü. Tüm mal varlığımı kimsesiz çocuklara bağışlıyorum, dedi.

Bu konuşmadan bir gün sonra da vefat etti.

Şavval Akgün
7/B

Karolin

Karolin, güzel kedim... Yağmurlu bir gündü. Karolin kaldırımın üzerinde yürüyordu. Yağmur ayaklarını ıslatıyordu. Sokaktaki bankın üzerinde kimsesiz olduğunu zannettiği ihtiyar bir kadın oturuyordu. Kimsesiz ve evsiz olduğunu üstündeki yırtık elbiseden ve ayaklarındaki ıslak çamurdan anlamıştı.

Onunla konuşmak istedi ve ihtiyar kadının yanına oturdu. Kadının suratında bir tebessüm oluşmuştu. Sanırım buna mutlu olmuştu. Kadının suratına bakarak sözlerine başladı. "Geçen yılın sonbaharında sokakta yürüyordum. Aslında yürüyorduk. Kocam, çocuklarım ve ben. Bir şarkı tutturmştuk.

hep bir ağızdan. Sevinçliydik, hiç olmadığımız kadar; çünkü hep birlikteydik, beraberdik. İleride gözlerimi alan bir ışık fark ettim ve saniyeler için de kocamın ve çocuklarımın arabanın altına girdiğini gördüm. Koşarak arabanın önüne atladım, ama araba beni görmeden, umarsızca yoluna devam etti.

İşte, o an anladım ki yardımlaşma bitmişti. Ayrılmıştım ailemden, canımdan, kanımdan. Ağlamaya başladım," dedi. Devamını getirmeye gönlü el vermiyordu. İhtiyar kadın başını okşadı. Söylediklerinden "miyav!" dışında hiçbir şey anlamamıştı. Ama kalbi onunla birdi.

Züleyha Artış
7/B

Bu Vatan Bizim

*Bu bayrak bizim.
Bu millet bizim.
Kimseler alamaz bu vatani,
Bu vatan bizim.*

*Türkün gücü devasa,
Şaşkın hainlere elveda,
Kimseler alamaz,
Bu vatan bizim.*

*Bu vatan için ölürüz elbet.
Sokaklara döküldük hepimiz elbet.
Kimseler alamaz bu vatani,
Bu vatan bizim.*

*Şehitler kan döktüler,
Bıraktılar arkalarında ana çocuk...
Kimseler alamaz bu vatani,
Bu vatan bizim.*

*Şehadetler göklerde gürledi.
Kanlar dere olup gitti.
Kimseler alamaz bu vatani,
Bu vatan bizim.*

Esmâ Sude Akkaya
10/A

“La Tahzen, İnnallahe Meana!” (Üzülme, Allah Bizimledir!)

Darbe kelimesi Arapçadan gelmemiş; hükümeti zor kullanarak devirme, milleti görmezden gelme, can, kan demeden insanlara karşı müdahale etmek demekmiş. Fakat ben darbeyi daha da beter tanıdım, bildim. Alçaklığın, ihanetin, hainliğin, doğduğu, doyduğu, büyüdüğü toprakları satmanın adımıydı darbe. Güzel, nazlı ülkemizi içimizdeki İrlandalıların da yardımıyla ülkemize göz koymuş emperyalist güçlere teslim etme girişiminin adıydı darbe. 15 Temmuz gecesi olanlar; yaşatarak, göstererek çok iyi anlattı bana darbenin ne demek olduğunu. O gece demokrasimize, cumhuriyetimize yönelik böyle alçakça bir girişim oldu. Ne kadar başarısız olsa da insanlara zulmedildi, eğer başarılı olsaydı ülkemiz çeşitli güçler ve örgütler tarafından işgal edilecekti. Bağımsızlığımız, yabancı güçler tarafından yok edilecek, esaret kabul etmeyen asil milletimiz, esaret gibi bir zilletin pençesine düşecekti.

Maalesef darbeler, Osmanlı döneminden beri ülkemizde var olan ve her seferinde güzel ülkemizi senelerce geriye götüren illetlerdir. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ise neredeyse her 10 yılda bir darbe olmuştur. Bu illetli alışkanlık 15 Temmuz 2016 tarihine kadar devam edegelmiştir. Ancak, son seferinde darbeye kalkışanlar hiç beklemedikleri bir tepki ile karşılaştılar. Esasında toplumsal hafıza

bugüne kadar darbeleri kaydetmiş, ancak bu kayıt işlemini yaparken hep aynı senaryoya yer vermiştir. Darbe gündeme gelir, yapılır, başarılı olur, sıkıyönetim ilan edilir ve halk hep pişman olur. Darbeden sonra da keşke bir şeyler yapsaydık vb. cümlelerle pişmanlıklar dile getirilirdi.

Her darbenin kaybedeni, daima mevcut yönetim ve halk olmuştur. Nihayetinde 15 Temmuz işgal girişiminin planlanan netice ile sonuçlanmamasının kodlarını iyi anlamak gerekir. Bu kodlar her zamanki gibi tarihin derinliklerinde yatar. Bugüne kadar yaşanmış olan hadiseler ışığında çokça duyulan bir söylem vardır. Menderesi astınız, dedelerimiz sahip çıkamadı; Turgut Özal’i zehirlediniz, babalarımız sahip çıkamadı; Erbakan’ı siyaseten baskı altına aldınız, kimse sahip çıkmadı; ancak Recep Tayyip Erdoğan’ı yedirmeyeceğiz, sloganları ile o gece insanlar sokağa çıkma noktasında ciddi derecede itici bir güç oluşturdu.

15 Temmuz 2016 tarihinde Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesinde kendilerini “Yurtta Sulh Konseyi” olarak tanımlayan bir grup hain asker ve dış güçler tarafından askeri darbe teşebbüsü oldu; ülkemizde hükümetimize, milli irademize maddi-manevi vatan bütünlüğünü bozmaya çalışan bir darbe girişimi gerçekleşti. Aldatılan

"La Tahzen,
Innallahe Meanal"

askerlerimizi kullandılar. Olayın yaşandığı ilk gün sokağa çıkan insanların düşüncesi vatanın müdafaasıydı. Ülkemizde sağcı, solcu, ülkücü demeden herkes ülkesini korumaya kenetlendi. Başka hiçbir dünyevi sebep ile açıklanamayacak hadiselerin yaşandığı o gece Türk milletinin yazdığı destan ancak şehadet mertebesine ulaşma isteğinin sonucudur.

Vatan hainleri karşısında ülkesini bayrağını gökten yere indirmeyecek, ezanı

susturmayacak, vatani uğruna canını feda eden komutanlarımız yoktu ama, güvenilecek bir milletimiz vardı. Bile bile ve silahsız bir şekilde tankların, uçakların ve incecik kollarıyla silahların önünde duran milletimiz, "Ölürsem şehidim, kalırsam gaziyim" düsturuyla o gece canını hiçe sayarak ülkesini savunmuştur. Şehit olabilmenin de ilk ve en önemli şartı; vatanın (yani İslam topraklarının) düşmana karşı savunulmasıdır. Liderine sahip çıkmak önemli bir güçtü. Dış güçlerin desteğiyle

"La Tahzen,
Innallahe Meana!"

Recep Tayyip ERDOĞAN'ın da daha önceki liderlerimiz Menderes gibi asılmasını, Özal gibi zehirlenmesini önlemek için sokağa çıkmıştır.

Ben, kanım ve vatan sevgim dışarı boşalıncasına sokaklara akın ediyordum; belki cılız vücudumla kıymetli topraklarımızı korumaya gidiyor, gerekirse can teslim etmeye koşuyordum. Bayrak bana bakıyordu göklerden; kulaklarım çınlıyordu, milli marşımızın şu dörtlüğü zihnimde yankılanıyordu;

Bastığın yerleri toprak diyerek geçme tanı

Düşün altındaki binlerce kefensiz yatani

Sen şehit oğlusun incitme, yazıktır atanı

Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı

Göğsümü gererek yürüyordum Emniyet'e doğru; vatan bizim, toprak bizim, diyerek gür biraz da cılız sesimle toplulukla birlikte haykırıyordum. Belki bugün aynı hadiseler tekrar etse tankların altına yatmayı göze alamayız ama 15 Temmuz'da vatanımı kaybetme korkusuyla ölümü bile göze alıyordum. O kadar korkmuştum ki cumhurbaşkanımızı, topraklarımızı, özgür irademizi kaybedeceğiz diye, ölümü düşünmek aklıma bile gelmemişti. Kim bilebilirdi kendi

askerimizin bize ihanet edebileceğini, kim bilebilirdi cami imamının bize öğretmesi gerekenleri bizim ona öğreteceğimizi? Ben çocukluğumda vatan için ölmenin ne demek olduğunu bilmezken şimdi vatanım uğruna can vermenin, vatana kurban olmanın, şehitlik mertebesine erişmenin ne demek olduğunu gayet iyi biliyorum. Her şerde bir hayır vardır derler ya, bu türden olsa gerek!

Şehadet istiyordum. Belki kardeşlerimi, belki anamı babamı bir daha göremeyecektim; ama yine de çok istiyordum. Endişelerim de vardı bir yandan; babam Anadolu yakasına, Sancaktepe'ye işe gidiyordu. Boğaz Köprüsü'nde keskin nişancı bekler, kör kurşunlara gelir diye de korkudan yüreğim küt küt atıyordu.

Eve dönünce TRT spikerinin okuduğu metni defalarca okudum. Bu alçakça bildiri, ancak ihanet içinde olanların hazırlayabilecekleri bir bildiriydi. Kim bilebilirdi bu yaşında anamızın, atalarımızın bahsettiği gibi bir darbe girişimine şahit olacağımı.

Darbe püskür tülümüştü ama bu nöbeti bırakacağım anlamına gelmezdi. Henüz her şey bitmemişti. Gördüğüm vatan hainlerinin ayıklanmasından ben utanıyordum, sanki

"La Tahzen,
Innallahe Meana!"

Eve dönünce TRT spikerinin okuduğu metni defalarca okudum. Bu alçakça bildiri, ancak ihanet içinde olanların hazırlayabilecekleri bir bildiriydi. Kim bilebilirdi bu yaşimde anamızın, atalarımızın bahsettiği gibi bir darbe girişimine şahit olacağımı.

etrafta güvenilecek kimse kalmamıştı. Aziz milletimiz, topraklarımız, insanlarımız paramparçaydı; maddi manevi zarar gelmişti ülkemize, insanlarımıza psikolojik sıkıntılar açmış, kardeşlerimizi gelecek korkuları sarmıştı. Ama bir yandan da Çanakkale ruhu yeniden ortaya çıkmış, milletimiz bir olmanın, diri olmanın, iri olmanın önemini, lezzetini yeniden keşfetmişti. Yaşadığı hayatı sorgulayan pek çok insan ortaya çıkmıştı.

Şahsi düşüncelerimin tam olarak anlaşıldığını varsayarak, olayın yaşandığı anlarda bankamatiklere ve marketlere koşan olası bir darbe anında evde yiyeceği ekmeği düşünen, sokağa çıkmak yerine sosyal medya hesaplarından darbenin başarıya ulaşması için temennilerde bulunan insanların durumunu sizin büyük vicdanınızın değerli kanaatlerine bırakıyorum. Vatan caddesinde yürüyen tankları alkışlayan insanların zihin yapılarını ve o an korkarak dışarıya çıkamayıp evinde

oturan insanlar ile vatan için din için ölmeyi göze alarak darbedi askerlerin karşısına çıkan, mübarek ruhlarını Allah'a ve Peygamberine sunan insanların kıyasını sizlere bırakıyorum. Allah'ım, o nasıl iman! Aldığı ölüm emrini "tamam komutanım" diyerek yerine getiren Ömer Halisdemir'in o anda neler düşündüğünü ve bu emri öleceğini bilerek yerine getirmesindeki gayesinin ne olduğunu da size bırakıyorum. Zira ben kıyasladıkça içimde bambaşka duygular ortaya çıkıyor, olanlar coşuyor.

Dünyaya karşı ülke olarak ne kadar güçlü olduğumuzu da göstermiş olduk. Belki güvercinlere gösteremedik; F16'larla alçak uçuş yapan alçaklar, kuşların kulak zarlarını patlatmışlardı, onlara kulak zarını geri veremedik ama artık daha bilinci yerinde bir ülkesi vardı kuşların; vatan topraklarında bayrağımızın dalgalandığı göklerde salınarak özgürce uçabileceklerdi bundan sonra da. Milletimiz uzun bir aradan sonra ilk kez millet olmanın, birlik olmanın, hür olmanın, bu vatana ait olmanın önemini yeniden anlamış ve ülkemize, değerlerimize karşı sorumluluğunu sorgulama gereği duymuştu.

Atalarımızın kanının damarlarımızda gezdiğini, o asil kanın bizden beklentilerini, yüce inancımızın gereklerini asla unutmamalıyız. Bunları muhafaza ettiğimiz sürece bu ülke ebede kadar İslam'ın bayraktarlığını yapmaya, mazluma ümit, zalime korku olmaya devam edecektir.

Nuri Cihad Yıldırım
12/B

Sen Benden Önce Ölme...

*Tanklar gezerken şehrin sokaklarında,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.
Şehit olan erler varken yaşamın baharında,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.*

*Nehirler akarken vadiler arasından,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.
Bir papatya bitmişken bozkır topraklarından,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.*

*Ateş böcekleri aydınlatırken geceyi,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.
Yazamamışken bu dünyaya dair son heceyi,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.*

*Sohbetimiz yarım kalmışsa en içli anında,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.
Ben hala varsam gönül durağında,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.*

Sen Benden Önce
Ölme...

Güneş artık doğmuyorsa bizim için,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.
Yüzün hala aydınlatıyorsa geceyi, benim için
Sen, benden önce ölme sevdiğim.

Dünya telaşesi sarmışken hepimizi,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.
Bu dünyaya bırakamadan izimizi,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.

Bir cenaze arabası kalkarken bu diyardan,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.
Ölüm aniden sarmışken dört bir yandan,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.

Daha doyamamışken sana ve kokuna,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.
Ve şükredememişsem seninle geçirdiğim her ana,
Sen, benden önce ölme sevdiğim.

Gönül Penceremden

Bu yazı derin sohbet içerir. Sohbet sevmeyen girmesin.

“Talihimizin en hazin tarafı neresidir, biliyor musun Mümtaz?” diye sormuş ve cevap vermiş “İnsanın yalnız insanla meşgul olması.” diye Ahmet Hamdi. Sevgili dostlarım; bir insan düşünün, ama Tanpınar’ın tasviri gibi olmasın. Kaybolsun o insan. Zaman zaman Tanzimat’ta, kimi zaman Divan’da. Kaybolsun Halk Edebiyatı’nın doğallığında, lakin kaybolmasın insanın kusurlarında... Takılmasın detaylara; dine, mezhebe, dile, ırka... Kendisi için olmasa

bile: sevsin! Sevsin yaratılanı yaratandan ötürü! A dostlar, hiç şüphem yok ki yaşarız insanla uğraşmadan! Dalarız şiirlere, yaşatır bizi düşlerde. Gün gelir bir trene bineriz; başlarız Beş Hececiler’den, Garipçiler’den... Belki rotamız şaşar, uğrarız Batı’ya; belki de Doğu’ya... Bir ziyarete başlarız Tanpınar’dan, Nazım’dan, Necip Fazıl’dan; Cema’le ve Özdemir’e... Belki tren durur, biz devam ederiz. Koşarız veya yürürüz hedeflere. Hedefler yaşatır zaten bizi hayallerde. Zor değil, inanın; hayatla uğraşmak varken insanla uğraşmak.

*Şiir yaz, yazı yaz! Kağıtla konuş veya oyun
oyna! Kaybol kelimelerin çokluğunda.
Sonra kendine gel ve devam et! Yeri
geldiğinde sus ve kūs kâğıda. Ama uzun
sürmesin bu küskünlük.*

Âşık olun, sevin, en içten duygularınızla.
Ezberleyin İstanbul'u kayda değer aşkınızla.
Âşık olun Galata'ya ve o manzaraya; âşık olun
o manzarayı size yaşatana. İlla bir sevgili
gerekmez aşk için; bazen bir sevdiğin yeter,
kişi olmasa da. Kimi bir nesneye kimi de bir
sevgiliye...

Herkes için farklıdır aşkın tarifi. Kimini aç
bırakır, kimini nefessiz. Kimine farklı diyarlar
gezdirir, kimini alır hapseder ruh zindanına.
Kimi acı çeker, kimi mutludur. Acı çeken aşık
acılarından mutludur. Kimi Nazım gibi aşka âşık,
kimi Sezai gibi aşkına sadık. Aşk derin mevzu
dostlar, fazla yorum istemez! Aynı İstanbul gibi:
her köşesi sevda ve emek olan yarımada...

İstanbul... Derin hüznün başkenti. Tüm
emeklerin, zaferlerin, unutulunanların,
yaşanmışlıkların ve belki çoğu sevdanın
başkenti. Âşık olduğum şehir... Biraz
Yahya Kemal gibi... Bence aşkın en güzel

isimlerinden. Karaköy sahilde, banklarda veya
deniz kenarında otur ve hisset. Duygularını,
aşkını, kinini hisset. Ve düşün tüm hislerin
sonucu nedir?

Sonucunu aldıysan hislerinin, dök onları yazıya.
Şiir yaz, yazı yaz! Kağıtla konuş veya oyun oyna
Kaybol kelimelerin çokluğunda. Sonra kendine
gel ve devam et! Yeri geldiğinde sus ve kūs
kâğıda. Ama uzun sürmesin bu küskünlük.

Yazı da olmadı kitap oku. Oku ve dolaş
cümleler arasında. İstersen öneri de verebilirim.
Tanpınar'dan, Halit Ziya'dan...

Okuyamadıysan spor yap. Koş, yüz, top oyna vs.
Dök enerjini bol bol.

Velhasıl-ı kelam gördüğünüz gibi onca uğraş
varken şu dünyada insanla uğraşmak neden?
Ne kazandırır sana? Mutlu eder mi vicdanını?
İnsan diyebilir misin kendine? Ey dostum, son
sözüm sana; uğraşma insanla vesselam!

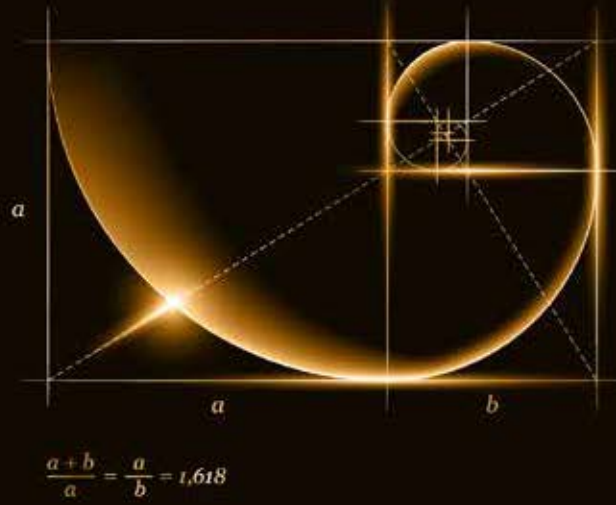
Sude Ayg r
11/A

Altın Oran

Günümüzde tasarlanan LCD televizyonlar, kredi kartları gibi birçok mimari objenin, insanın gözüne estetik haz vermesi için altın oran hesaplanarak tasarlandığını biliyor muydunuz? Avrupa'ya modern rakamları öğreten Müslüman bilim adamlarından ders almış ünlü matematikçi Fibonacci, birden ba layarak artan ve altın oranı doğuran sayı dizisinin ke fini bulan kişi olarak tanınmıştır. Bu sayı dizisi, yaratılışın tekli inden yani 1 sayısından gelmesine dair ipuçları taşıyordu.

1 sayısı, Arapçadaki adıyla vahid, yaratıcının Kur'an-ı Kerim'deki en önemli harflerinden biridir. Altın oran ile 1 sayısı arasında ilginç bir ilişki olduğunun farkına varabildiniz mi? 1 sayısı ile kesirli toplamaların birbiri ardınca gelen çoklu yansımaları gibi kendini gösteren bu diziye altın oran denir. Aslında 1'den ba layıp 1 ile devam eden yaratılı taki mucizeyi  a rı tırıyor. Yaratıcının bu ihtişamlı sayısal mucizesi birçok alanda kendini gösteriyor.

Ayçiçeğinin merkezinde soldan sağa, sağdan sola adet sayılarının oranlarının aynı olmasında, papatyanın ilgi çekici estetik görünüşünde, insan kafasındaki saçların düzenli spiral şekilde uzamasında, insan vücudundaki parmakları ve kollarında, tavşanın kulaklarında, her piramidin tabanın yüksekliğine oranında, eğrelti otundaki düzenli uzayısta, ünlü ressam Leonardo Da Vinci'nin tanınmış Mona Lisa ve Aziz Terome tablolarında, deniz kabuklarının tanjantında, salyangoz kabuğunda, ünlü Mimar Sinan'ın imar ettiği Süleymaniye ve Selimiye camilerinde, DNA sarmalında, kalp atışlarında, okyanus gelgit hareketinde altın oranı açıkça görebiliyoruz.

Peki ya, altın oran noktası nerededir? Mekke, bilindiği üzere biz Müslümanların secde yönüdür; İslam'ın kutsal merkezidir. Matematikte kendi varlığından söz ettiren Fi sabiti 1.618'dir. Bir diğer şekilde altın oran da diyebiliriz. 'Mekke şehrinin kuzeyi ile güneyine uzaklığının oranı 1.618'dir. Dünyanın altın oran merkezi Mekke'dir.

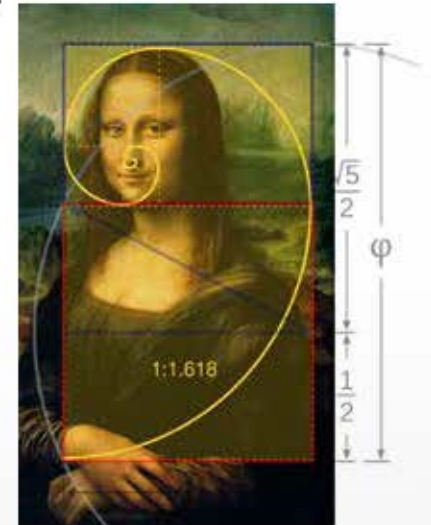
Âli İmran suresinin 96.ayetinde Mekke kelimesinin geçtiği, bütün insanlığa sunulan tüyler ürpertici kanıtlardan bahsedilmiştir. Bu surede geçen ayetin tüm

harflerinin toplam sayısı 47'dir. Bu sayının altın oranını alırsak eğer (47/1.618=29) sayısını elde etmiş oluruz. Bu noktada zihinlerde bir takım çağrışımlar oluşmaya başlıyor. Mekke kelimesine kadar ayet başından itibaren 29 harf bulunmaktadır. Dünya'da birçok şehir varken neden Mekke? Hiç fark ettiniz mi; "Haritada Mekke şehrinin üst noktaya yerleştirilmesinde sizce de bir mana yok mu?" Allah (c.c), Hz Adem'e (a.s)'a Kabe'yi nefisine en güzel gelen bölgeye yerleştirdiğini belirtmiştir.

Aslında Kuran-ı Kerimde bahsedilen birçok ayet biz insanlığa mucizevi ipuçları sunuyor ve bu ipuçlarının farkındalığı gün geçtikçe artıyor. Şüphesiz biz her şeyi bir ölçüye göre yaratmışızdır.

(Kamer, 49), Rabbimiz her şey için bir ölçü kılmıştır. (Talak suresi, 3) ayetlerinde görebiliyoruz.

Kısacası; altın oran için Allah'ın yarattığı eşsiz güzellik de diyebiliriz.

Meryem Artukoğlu
8/A

Libya Çöllerinde Bir Osmanlı Şehzadesi

Osman Fuad Efendi

Osman Fuad Efendi, Sultan V. Murad'ın torunudur. Emperyalist İtalya, Osmanlı Devleti'nin Kuzey Afrika'daki en önemli topraklarından Turgut Reis'in yadigarı Trablusgarp'a saldırınca gönüllü Osmanlı subayları ile birlikte Trablusgarp'a gitmiştir. Bir Osmanlı şehzadesinin desteği halka büyük moral vermiştir. Osman Fuad Efendi Trablusgarp Harbi'nde birçok cephede kahramanlıklar göstermiştir.

Trablusgarp Harbi'nde büyük kahramanlıklar gösteren Osman Fuad Efendi ve diğer Türk subaylar İtalya'nın elinde tam 7 ay boyunca bir gemi içerisinde esir kalmıştır. Daha sonra Trablusgarp'daki Mücahidler bunu duyunca üzölmüş ve ellerindeki İtalyan esirlere karşı Türk subayları serbest bırakmışlardır. Osman

Fuad Efendi Eylül 1919'da serbest kalıp İstanbul'a döndü ve İstanbul merkez kumandanı olmuştur. Osman Fuad Efendi iki farklı dönemde beş yıla yakın Fenerbahçe Spor Kulübü'nün başkanlığını yapmıştır.

Halifeliğin kaldırılması ile Osmanlı Hanedanı sınır dışı edilmiştir. Osman Fuad Efendi birkaç Avrupa ülkesinde kaldıktan sonra en son Fransa'da sefil bir şekilde 3. dereceden bir otel odasında kalmış hatta bazen otellerden kovulmuş ve hayata kendi vatanında değil, sürgün edildiği Fransa-Nice'de gözlerini yummuştur.

Kısaca; Osman Fuad Efendi ve onun gibi bir sürü Osmanlı Hanedanı sürgün edilmiş çok zor şartlarda hayatına devam etmiş ve yok sayılmıştır.

Semagül Çakır
12/A

Son Cümlem

Ardına dön bir bak,
Ne çok şey gitti ve ne çok şey kaybolacak.
Bir sen kalacaksın
Ve ben saklanan köşe bucak
Sor gözlerine
Bunca yıldız nasıl taşınacak
Nasıl gizlersin bunca hayali gözbebeklerine
Ve nasıl kaçırırsın ta derinlere
Kaçarken düşersin ve acır dizlerin
Toz toprak olmuş tüm bedeninin
Gözlerin
Ve ellerin
Ellerinle birleşti gözlerin
Bir yaş silindi
Ve kağıttan aktı tüm sözlerim.
Sen benim tamamlamaya kıyamadığım
Son cümlemsin
Yarım kalan
Yarım bırakan

Semagül Çakır
12/A

Ân'ı Anla Ve Anlat

Avuçlarını açmalısın kar yağarken. Hava ne kadar soğuk olursa olsun sevmelisin onu. Bilmesin. Sevmek güzelleştirir kalpleri. Yere düşmek bilmeyen bir kar tanesi gibi olmalısın bazen. Yere düşmek bilmeyen ve de bunu belli etmeyen. Herkes yere düştüğünü düşünse de sen gezinip durmalısın etrafta. Eriyip kaybolmamalısın. Derin bir nefes alıp yeniden başlamalısın. Herkes rüzgârın hedefi şaşırttığını düşünse de senin pusulan rüzgar olmalı. Ona sıkı sıkı tutunmalısın.

Kışın gelmesi ürkütmemeli seni. Kış baharın müjdecisidir. Kuşlar konacak yer bulamazken toprağa, yüreğini açmalısın kuşlara. Hayal kurmalısın ve de umut tohumları ekmelisin toprağa. Sulamalısın. Güneşi görmek gerekir, ama güneşi görürse erir kar. Bir tercih yapmalısın. Hem kar oynayıp hem de güneşle bir olamazmışsın. Öyle derler yani. Onlara da inanma sen. Bazen insanlar fazla karamsar. Fazla karamsarım ben bazen. Kaçırdığın şeyler olsa da peşinden

koşmamalısın. Yürümek bir bakıma uzatmaktır yolu. Sen kanatlanıp uçmalısın. Kanatlarım yok dersin yüreğin bozulmuştur, belki de önce bir tamir ustası bulmasın.

Her güne bir şey katmalısın ve her gün bir şeyler katmalı sana. Gece yıldızlara, gündüz bulutlara bakmalısın. Gün batımını asla kaçırmamalısın. Her ayrılık güzel bir vedayı hak eder. Sen onu en güzel şekilde uğurlamalısın.

Bir çocuğun gözyaşına saklanmalısın bazen. Bilmelisin, her tebessümde yeniden canlanacaksın. Gözyaşları birikip göl oluşturduğunda sen o gölde yüzen kuğu olmalısın. Bazen de ağlayan sen olmalısın. Ağlamak zayıflık değildir, ağlamak yüreğinin gücünü gösterir. Herkes gözlerinden bir damla yaş akıtabilseydi tüm tohumlar yeşerirdi. Çocuklar ölmezdi. Çünkü gözyaşı temizlerdi tüm yüzleri. Temizlerdi paslanmış yürekleri. Göz pınarları kurumuş insanlardan uzak

Ân'ı Anla
Ve Anlat

durmalısın bu yüzden. Onlar; senin değil gözlerini, sözlerini bile anlamazlar ki.

Korkuların vardır muhakkak. Sen asıl korkman gereken cahillikten değil de karanlıktan korkarsan sokak lambaları söndürür yıldızlarını. Geceleri bir dost bile bulamazsın gökyüzü şehrinde. Kaldırırsın ellerini uzanmak istercesine. Parmakların yanar sokak lambalarının parlak ışığında.

Varlığınla var olmamalısın. Yüreğin var etmeli seni. Sesin, gülüşün, nefesin... Bırak, kokun var etsin seni. Düşüncelerin... Bulutlara yazdığın şiirlerin var etsin. Nefretlerini bir çuvala koymalısın, atmalısın ve gitmeli. Atmazsan öldürür onlar seni.

Gerçeği varken sahtelerine sığınmamalısın. Sahte sevgiler barındırmamalısın gönül bahçende. Gerçek çiçekler azaldıkça artar sahteleri. Sahte gülüşler ve bir gün ölür çiçekler. Gerçeğini bulmak zor olsa da inancım var bulacağına. Kaybettiklerin ve terk

ettiklerin bir gün çıkacak karşına. Bu sefer daha dikkatli olmalısın. Geçen bahar ayınısını yaşamıştın. Bu bahar pişman olmayacaksın.

Hep okumalısın. Aklında ne varsa yazmalısın. Dinlemelisin çokça. Anlatmalısın. İzlemelisin ayın her halini. Ezberlemelisin tüm dönüşleri. Gülümsemelisin insanlara. Biriktirmeli ve de paylaşmalısın. En çok sevgide cömert olmalısın. Fotoğraflamalısın ve de zamanı durduralısın. Bazen de dönüp bakmalısın kendine. Pişmanlıklarından ders çıkarmalısın. Bir kere, on kere değil; yüz kere de olsa denemelisin. Belki bir sonrakinde başaracaksın.

Yağmur damlaları vuruyorsa camına, her şeyi bırakıp kulak vermelisin ona. Anlatacakları vardır sana. Belki de birisi bir şeyler fısıldamış ve yollamıştır sana yağmurla. Ben çok fısıldarım yağmura. Söyleyeceklerin varsa bana, yağmura fısılda. Yağmur hepsini anlatır bana. Sen dök içini yağmura.

Cahillikten değil de karanlıktan korkarsan, sokak lambaları söndürür yıldızlarını. Geceleri bir dost bile bulamazsın gökyüzü şehrinde.

Tarık Kerem Ürküt
7/B

Ramazan Ve Çocuk

Ramazan ayı, on bir ayın sultanıdır ve İslam dininde önemli bir yere sahiptir; çünkü bin aydan hayırlı "Kadir Gecesi" bu aydadır ve tabii ki oruç bu ayda tutulur.

Ramazan ayı çok önemli ve güzel bir aydır. İşte, bu zamanlarda çocuklara bu güzel

ayın önemini açıklamak ve bu ayda bolca ibadet etmelerini sağlamak gerekmektedir. Çünkü çocuk her türlü şeyi uygulamak ve öğrenmek için açıktır. Yani büyüyecek bir binanın temelidir çocuk ve temel sağlam olmalıdır. İşte, Ramazan ayının buradaki rolü çok büyüktür, çünkü Ramazan ayı;

- Sabır ayıdır,
- Kuran ayıdır,
- ALLAH'ın ayıdır,
- Bereket ayıdır,
- Kurtuluş ayıdır,

ve bu beş güzel isim dışında daha nice ismi vardır Ramazan-ı Şerifi'n. Bu yüzden Ramazan ayında çocuklarımızı ya da küçük kardeşlerimizi camiye götürmemiz büyük önem taşır.

Ramazan ayında kardeşlerimizi çok zorlamadan oruç tutturmalıyız ve yine kardeşlerimize bu güzel ay içerisinde

Kur'an bilmiyorsa Kur'an öğretmeli, namaz kılmıyorsa namaza başlatmalıyız ki temelleri güzel bir şekilde atılsın. Çocuklara Ramazan ayında oruçla ilgili kavramları öğretmeliyiz.

Ramazan ayında çocuklar üzerinde iyi etki bırakmalıyız ki Ramazan ayını sevsin. Kendimden örnek verecek olursam; ben Ramazan ayını eskiden sevmiyordum, ilk gün oruç tutmakta hayli zorlanmıştım; ama sonra babam beni parka götürmüş ve iyi vakit geçirmiş olduğum için Ramazan ayını sevmeye başlamıştım. Bir daha da oruçla ilgili şikayet etmemiştim.

Kısacası; küçük yaştaki kardeşlerimize Ramazan ayını sevdirmeliyiz.

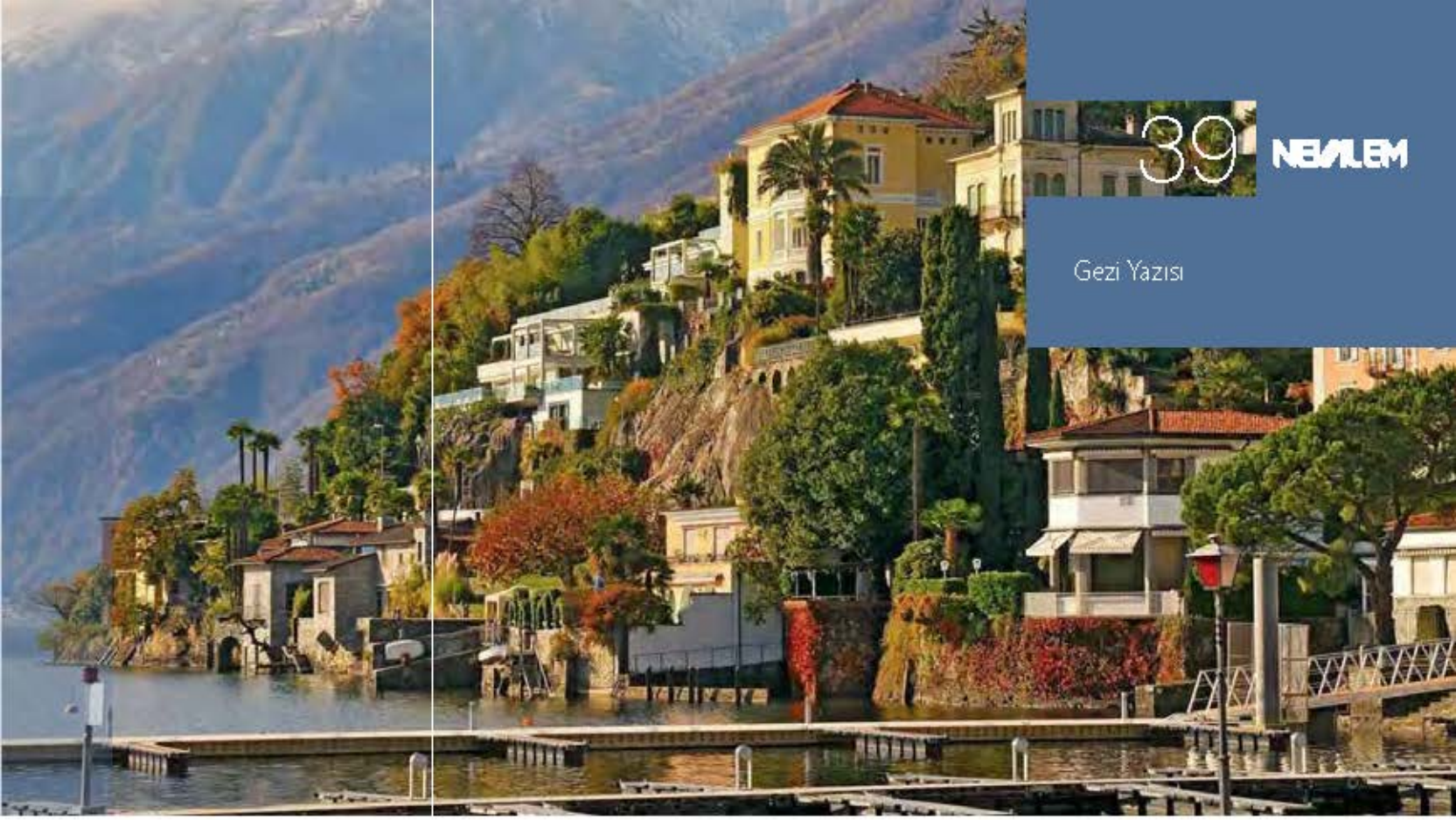
...babam beni parka
götürmüş ve iyi vakit
geçirmiş olduğum için
Ramazan ayını sevmeye
başlamıştım. Bir daha
da oruçla ilgili şikayet
etmemiştim.

İsviçre Notları

Sabah saat 6'da kalktım ve doğrudan Atatürk Havalimanına doğru yola koyuldum. Vardığımda bir grup orada bekliyordu. Herkesin tek hedefi dünyanın en zengin ülkelerinden biri olan İsviçre'ye gitmekti. Check-in işlemleri tamamlandı ve uçağımızla beraber 2 saat 30 dakikalık bir yolculuk yaptık; vardığımızda çok kötü bir olayla karşılaştık. Maalesef, bir arkadaşımız uçakta pasaportunu unuttu ve İsviçre'ye giriş yapamadı. Uzun süre bekledikten ve ülkeye hiçbir şekilde giriş yapamayacağını anladıktan sonra kalan 45 kişi ile yolculuğa devam ettik. Zürih'ten Cenevre'ye yaklaşık 4 saatlik bir yolumuz daha vardı. Dışarıya çıktığım an İsviçre'nin ne kadar temiz, düzenli ve kurallara uyan bir şehir olduğunu her halinden anladım. Yolda mola verdiğimizde Türkiye'de de sıklıkla tükettiğimiz bir yer olan bir fastfood markasından yemek yemeye karar vermiştik. İçeriye girdiğimizde etrafta büyük ekranların olduğunu fark ettik. Türkiye'den çok farklı olarak burada kasiyere değil ekranlara siparişimizi veriyorduk. Bu beni etkilemişti; belki bizim ülkemize de gelir, neden olmasın? Tekrar yola koyulduk. Cenevre'ye vardığımızda oranın gerçekten tarihi

yapıları olsun, doğal güzellikleri olsun, hiçbir şeyin bozulmadığını fark ettik. Yan tarafımızda Cenevre Gölü vardı. Üzerinde ise muhteşem su püskürten bir su jeti vardı. Çok hoşuma gitmişti. Gece otelimize geçtik ve ilk günü bu şekilde yolculuklar ile bitirdik; gece güzel bir uyku çektik. 2. gün Cenevre Gölü etrafında, Fransa sınırında dolaştık, gölün etrafında resim çekildik; ama beni etkileyen gölden çok oradaki araçların insanlara olan saygısı idi. Yaya olarak yola girdiğimiz an bütün araçlar istisnasız olarak duruyordu; bu olay, büyüme ve gelişme hayatımda beni en çok etkileyen olaylardan biri olacak. Orada Türk bir dönerci ile karşılaştık, dönerin tadı Türkiye'dekilere benzemiyordu; ama sonuçta döner'di

Daha sonra oraya has olduğu için İsviçre çakıları aldık ve tekrar otobüsümüze binip Cailler Çikolata Fabrikasına gittik; orası gerçekten çok güzel ve özenle yapılmış bir fabrika idi. Sunumları daha da güzeldi. Bizi büyülemeyi başarmışlardı. Son olarak, Güreye Kalesi'ne gittik; içerisi tarihi yapısı bozulmadan yapılan kafe ve hediyelik eşya dükkanları ile doluydu. Orada da vakit geçirdikten sonra otelimize geri döndük.

3.gün hava biraz daha sert, biraz daha yağışlıydı. Dünyanın en büyük araştırma merkezi olan Cern'e doğru yola çıktık; otelimiz Fransa sınırlarında olduğundan Cern'e gitmek pek zor olmamıştı.

Vardığımızda müthiş bir atmosfer ve bilim kokan bir ortam vardı. Heyecanlıyım, çünkü dünyanın hatta bütün gezegenlerin nasıl oluştuğuna dair en kesin tahmin oradaydı. Güzel bir sunum bizi etkilemeyi başarmıştı, belki buradaki insanlar sunum yapmayı çok iyi biliyordu. Oradan çıkıp Cenevre'yi gezmeye başladık. Çoğu dünya örgütü buradaydı. UNICEF, KIZILAY, KIZILHAÇ ve bunun gibi daha başka kurumlar. Daha sonra Dünya Mayından Arındırma Derneğini gördük ve hoşuma giden bir yapı vardı. Bu yapı, uzuvlarını kaybeden insanlar için yapılmıştı. Burada durup fotoğraf çekildikten sonra 4 saat

boyunca bizi Cenevre'de serbest bıraktılar. Hayatımın en iyi deneyimiydi; kendi İngilizcem ile insanlara derdimiz anlatmak, kendi istediklerimi onlara sorabilmek, insanın kendine güvendiğinde her şeyi yapabileceğini görmek... Saatlerce gezdikten sonra tekrar toplanıp otelimize geçtik. Artık otelimizde geçireceğimiz son gecemizdi. Hem ülkemi hem ailemi özlemiştim, ama burası da çok güzeldi. Yapacak bir seçim şansım olmadığından sabah erken kalkıp bavulumu topladım. İlk gün olduğu gibi bugün de Zürih'e gidiyorduk. Biraz vaktimiz olduğundan Zürih'e girince oraları biraz dolaştık. Daha sonra havaalanına geçtik. Check-in'i yaptırdıktan sonra uçağımıza geçtik ve Türkiye'ye doğru rotamızı çevirip doğruca Atatürk Havalimanına gittik. Bu gezi de böyle güzel anılarla dolu bir gezi oldu.

Fuat Yusuf Selam
5/A

YENİDOĞU

Yeni nesiller yetişir bu okulda.
Evimiz barkımız bu okul oldu da.
Nezaket kuralları bu okulda.
İman, İslam okutulur da.
Darginlik yok olur bu okulda.
Oğullarınız, çocuklarınız bu okulda,
Gülerler, eğlenirler buluşulur da.
Unutmayın, her güzellik bu okulda!

41

NEALEM

Gezi Yazısı ←

Okan Taş
11/B

Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Müze Kütüphanesi

İstanbul, Fatih'teki Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Müze Kütüphanesi 12 Kasım 2011 yılında açıldı. Kütüphanede 1000'den fazla yazar ve 9000 kitap mevcuttur. Okuyucular bu kitaplardan ve dergilerden kütüphane içinde faydalanabilmektedir. Edebiyat müze kütüphanesinde 33 yazarın 100'den fazla özel eşyası da sergilenmektedir.

Kütüphane ile ilgili biraz bilgi edindikten sonra aklıma şu sorular takılıyor: Ömrümüzün geçtiği İstanbul'u ne kadar tanıyoruz? Geçmişinde neler olup bittiği ile ilgili ne söyleyebiliriz?

Öncelikle; "Ben sakinliği severim, kalabalık yerler pek bana göre değil" diyorsanız İstanbul'da güzel vakit geçirebileceğiniz en iyi yerlerden biri Ahmet Hamdi Tanpınar Kütüphanesi'dir. Her yerinden anlamsız gürültüler gelen şehrin kalabalığından uzaklaşıp kafa dinleyeceğiniz sessiz bir cennet burası.

Kütüphanede hem kendinizi dinleyebilir hem de muhteşem kitapları okuyup bilgi edinebilirsiniz. Isıtmayan güneşli bir günde, imparatorluk bahçesinde, soğuk havayı içinize çekerek yürüdükten sonra hem edebî hem ruhanî anlamda huzura kavuşacağınız bir yer

burası. Bu mekanın en önemli özelliklerinden biri de geçmişte padişahın alay köşkü olarak kullanılması. Padişah, buranın seyir salonundan asker alayını izlemiş. Şimdilerde bu salon, kütüphanenin en geniş ve en sevilen okuma salonu olarak kullanılıyor. Bu salonda meşhur edebiyatçıların eşyaları arasında kitabınızı okurken, sırtınızı Bab-ı Âlî'ye verip padişahın bu salonda alayların geçişini izlediği zamanları düşünebilirsiniz.

Kütüphanenin alt katında padişahın atını bağlamak için kullandığı bir bölüm var. Burası da zamanla kapatılmış ve kütüphaneye dahil edilmiş. Bunu sütunlar üzerinde bulunan, atın eyerini bağlamak için kullanılan çemberlerden anlıyoruz. Kütüphane idaresi bu alanı dergi kapaklarını sergilemek için kullanıyor. Cumhuriyet öncesinden Cumhuriyet sonrasına pek çok dergi kapağını da burada görmek mümkün.

Eğer fırsatınız varsa ve buraya henüz gitmediyseniz ilk fırsatta fidip görün. Bu tarz mekanların kıymetini bilmemiz ve buraları gezmemiz gerekir. Emin olun, kitap okumayı sevmeyenlere dahi kitap okumayı sevdirecek bir havası var bu mekanın!

Muhammed Emin Çakır
7/B

Ömer Halisdemir'e Mektup

Kıymetli Ömer Abim,

Vatanı, milleti, dini, namusu ve bayrağı uğruna canını feda eden aziz şehidimi
Bizim için hainlerin alnına kurşunu sıkmadan evvel yaşananları biliyorsun.
Ondan sonrasını sana anlatayım:

24/04/2017
İSTANBUL

Namusunu, şerefini, haysiyetini, en önemlisi bayrağını satan hainlerin başı
olan vatan düşmanının alnına kurşunu sıkıldığında, olayların seyri değişti.
Başkomutanım ve Başbakanım bu hainlerin oyunu karşısında ekranlardan bizi
şehirlerin meydanlarına, havaalanlarına, kişilerin önüne davet etti. Bu çağırışı
kendimize emir bildik ve yetmiş sekiz milyon sakaklara döküldük. Canımız
pahasına vatanımızı, bayrağımızı korumak için kendi bedenlerimizi kurşunlara
siper ettik. Tankların önünde durduk, tankları durdurmak için gözümlüzi
insanı öldürdük. Ülkeyi ekonomik olarak çökertmeye çalıştılar. Meclisimizi,
Başkomutanlık Sarayını bombaladılar. Hainlerin unutulmaz bir şey vardı:
Biz Tür-Küz ve özgürlüğümüz, namusumuz, şerefimiz, dinimiz, haysiyetimiz,
yapacaklarını için canımızı feda ederiz. Bu sebatımız karşısında ne
kaçmayı denediler, mağaralara saklanmayı denediler, ama başarılı olamadılar.
Ava giderken avlanmışlardı. Halk, tankları polise teslim etti: polisler tüm
hainleri yakaladı. O geceyi düşünüyorum da 15 Temmuz'da sizinle birlikte
iki yüz kırk iki kişiyi cennete gönderdik. Geride kalan yetmiş sekiz milyon
insan gazi ve şehit olmak için, nöbet ben, yarın Yusuf İslam, ertesi
gün Ferid, öbür gün Tarık: Kıyamete kadar nöbetteyiz. Sana Kısıklı, Taksim,
Bağcılar, Başakşehir meydanlarından "selam dursun karşında bütün şerefler,
şanlar" diye seslendim, beni duydun mu?

Sen rahat uyu şehidim! Çocukların bize emanetli Ülken bize emanetli Senin
gibi sahip çıkacağımıza söz veriyorsun! Seni Peygamberimiz cennette bekliyor.
Allah'a emanet ol.

Kardesin Muhammed Emin

Yaşlı Adam

Berat Arslan
5/A

Üç kardeş yolda yavaş yavaş yürüyorduk. Bakkaldan aldığımız ekmeğin kenarını bölüşüyorduk. Annem yine bize çok kızacaktı.

Tam mahallenin köşesini dönecekken yaşlı, üstü başı kir pas içinde olan adam küçük kardeşime çarptı ve kardeşim yere yuvarlandı. Ne olduğunu anlamadan öylece donakaldım ve adamın yaşlı olduğunu fark ettim. Adam da çok korkmuştu tir tir titriyordu. Adamın kör olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Önce yere düşen kardeşime yardımcı oldum ve sonra

da yaşlı adamın yanına gittim. Adam kirli parmaklarını bana doğru uzattı ve özür diledi. Bir an adamın elini tutup tutmama konusunda kararsız kaldım ama yaşlı ve zavallı görünen bu adama mutlaka yardım etmeliydim. Adamı evimize götürdük ve anneme yardımcı olmak istediğimizi söyledik. Annemin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bizimle gurur duyduğu her halinden belliydi.

Yaşlı adamı devlet kontrolünde bulunan bir huzurevine yerleştirdik. Her hafta sonu da ziyaret ettik.

BİR DARBENİN AYAK SESLERİ: 15 TEMMUZ

Soru 1: 15 Temmuz gecesyle ilgili duygu ve düşünceleriniz nelerdir?

15 Temmuz gecesini, bu vatanın evlatlarına topla tüfekte tankla saldırdılar. Zannettiler ki bu kahraman millet, bu yapılanlardan korkacak. Cesur vatandaşlarımız, bu darbe girişimine karşı çıktı. 15 Temmuz gecesini, bir kahramanlık destanı yazdı bu millet. Darbe girişimini püskürttü. Vatanı kişilere haddini bildirdi! Bu millete, Allah bir daha böyle darbe girişimi yaşatmasın... Yaşanan bu ihanet dolu geceyle ilgili düşüncelerini paylaşanlar için okulumuzda ki öğretmen, öğrenci ve görevlilerimize sorular yönelttik

Engin Dursun

(Kantin Görevlisi)

Bu kadar vatan haininin bu topraklarda yürümesini, bu yeryüzünde nefes almalarını hazmedemedim. Ama inanın, bu topraklar kolay kazanılmadı; kolay kolay da verilmeyecektir. Biz bu vatanın, bu toprakların bekçisiyiz. Biz, yola çıktıklarımızı, yolda bulduklarımızla değişmeyiz.

Kenan Aydın (Şef Aşçı)

15 Temmuz'da hain emellerce yapılan bir girişimden dolayı, bir darbe girişimiyle karşı karşıya kaldık. Halkımızın birlik ve beraberliği sayesinde ülke olarak hainlerin üstesinden geldik. Sayın Cumhurbaşkanımızın soğukkanlı ve cesur tutumuyla darbeyi püskürttük. İnşallah, bundan sonra böyle bir kalkışmayla karşı karşıya kalmayız.

Ahmet Kaan Aydoğan (Öğrenci)

15 Temmuz gecesini; Türk milletine yapılmış bir darbedir. Türk milleti, bu darbeyi birlik ve beraberliği sayesinde atlatabilmiştir. Biz her zaman birlik içerisinde olmalıyız ki hain planlara sahip olanların kurdukları tuzaklara düşmeyelim. Onlar bilmiyorlar ki; **"Göklerden gelen bir karar vardır."** Ancak yakında farkına varacaklar. Ne yazık ki o zaman onlar için çok geç olacak.

Mustafa Onur Genç (Öğrenci)

15 Temmuz gecesini; FETÖ'nün düzenlemiş olduğu bir darbe girişimidir. Bu darbe girişimini milletçe püskürttük.

Bir Darbenin Ayak
Sesleri 15 Temmuz

Bunu milletimizin birlik ve beraberliğine borçluyuz. Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın meydanlara davetiyle hepimiz meydanlarda birlik ve beraberliğimizi gösterdik.

Serdar Harun Yazıcı (15 Temmuz Gazisi)
15 Temmuz gecesi Türkiye Cumhuriyeti'ne ve 81 milyon insana yapılmış ihanet gecesidir.

Ataman Başpınar (İngilizce Öğretmeni)
Ülkemiz zor bir süreçten geçti. Beklenen bir şey değildi. Kimsenin beklemediği bir anda ortaya çıktı. Milletimizin vakur duruşu, vatanseverliği ön plandaydı. Cumhurbaşkanımızın insanları sokağa çağırması büyük bir milattı. O an'a kadar insanlar durumun ciddiyetinin farkında değildi. Canlı yayına bağlanınca ciddiyeti fark edip fikir, etnik köken fark etmeksizin her kesimden insan vatan ve millet için birleşti. Bu da her şeyde hayır aramak mahiyetinde önemli bir noktaydı.

Mahmut Diker (Müzik Öğretmeni)
İlk hissettiğim, ümmet uğruna büyük ihanetti ve vatana sahip çıkma duygusuydu. O gün o saatte hızlıca meydanlara ulaşma duygusu yaşadım.

Levent İlsever (Akademik Koordinatör Yard.)
15 Temmuz gecesinde vatanımızın bir ihanet

çemberine alındığını hissettim. Bu çemberi kırarak olanın milli birlik ve beraberliğimiz olacağını düşündüm.

Mustafa Tapar (Din Kültürü Öğretmeni)

Ben o gece kamptaydım. Kapadokya'daydık. Gece haberi alınca panik olduk. Yanımızda polis bir abimiz vardı. Neler oluyor diye düşünürken o olayı anlatınca şok olduk. Duygu olarak daha önce deneyimlediğimiz bir şey değildi ve her şey bitti mi acaba diye düşündük. O gece sabahladık. İkamet ettiğim yer Saraçhane'ye yakın.

Arkadaşlarımla konuştuğumda silah seslerini duyuyordum telefonda. Arkadaşlarımla şarjları bitince daha da panikledim. İlahi düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Daha çok şerdeki hayra odaklanmayı düşündüm. Ki şükür, öyle de oldu! Yeni bir şuur, yeni bir bilinç oluştu. Ülkemiz, Allah'ın izniyle İslam sancağını taşıyacak yeni devlet olacak! Geçmişteki gibi. Çanakkale gibi, aldığımız diğer zaferler gibi...

Bilgeşen Pala (Temizlik Görevlisi)

O gece şehir dışında, Erzurum'daydım. Duyunca çok kötü etkilendim. Bir Müslüman bir Müslümana nasıl yapabilir; kardeş kardeşe nasıl eziyet edebilir diye çok öfkelen dim. Şok geçirdim. İstanbul'da olsam dakika durmaz, sokağa çıkardım. Unutmak istediğimiz bir anı. Vatan bizim. Çocuklar da bana sordular. Çok korktular. Çok etkilendiler. Özellikle büyük kızımı sakinleştirmek çok zor oldu. Her şeyden önce – canımızdan bile önce – vatanımız.

Bir Darbenin Ayak
Sesleri: 15 Temmuz

Şehmus Sağlamer (Sosyal Bilgiler Öğretmeni)

Böyle bir olayla ilk defa karşılaştım. Hayatımdaki en yoğun duyguları yaşadığım bir gün olduğunu söyleyebilirim. Anlatılması güç duygular... Alanımız gereği darbe konularını çok konuşuyorduk. Fakat bittiğini düşündüğümüz için böyle bir şeyle karşılaşacağımız aklımıza gelmezdi. Köprü kapatıldı deyince büyükler, "darbe mi kaldı" diye düşünüyordum. TRT spikeri bildiri okuyunca bayağı şaşırdım. Özellikle sokağa çıkma yasağı beyan edilince acayip sinirlendim ve çıktım sokağa. Kimin ülkesinde ne hesaplar peşindesiniz. Zeytinburnu'ndaydım. Oradan havaalanına yürüdük. O enerjiyle... Sinir mi, öfke mi, vatan mı... Neyse, enerji işte! Gittik havaalanına. İnsanlar Kürtçe, Arapça, konuşuyor. Çok büyük bir motivasyon oldu bize farklı etnik kökenler. Patlama sesleri duyuyorduk. Alçak uçuşlardan kaynaklanan patlama benzeri sesler. İnsanlar korkuyordu. Sabahladık orada. Cumhurbaşkanımızın konuşmalarını dinledik. **Polislerden birisi anonsla içten bir teşekkür etti. Ve o anonsta bu ülkenin gerçek sahibinin "halkımız" olduğunu bir kez daha görmüş oldum. Ve bu hep böyle olacak. Bu ülkeyi bu halk çok büyük yerlere taşıyacak!** 15 Temmuz'dan sonra uzun süre kendime gelemedim. Uzaktan gelen motor seslerini patlama zannediyordum. Allah bir daha böyle şeyler yaşatmasın milletimize, başka kimseye...

Zehra Yavuz (Matematik Öğretmeni)

O gece eşimin ailesinin yanındaydık. Telefona

gelen mesajlarla öğrendik. Bulunduğumuz yerde herhangi bir hareketlilik yoktu. Gelişmeleri televizyondan takip ettim. Anne- babam, Ankara'da sarayın yanında ikamet ediyorlar. Telefonda sürekli irtibat halindeydim. Özellikle ülkemiz adına çok büyük bir endişe ve korkuya kapıldım. Çünkü geleceğimiz için büyük bir kaos gibi hissettim. Neyse ki vatansever halkımız, üstesinden geldi. Allah onlardan razı olsun.

Bilal Reçber (Çay Ocağı Görevlisi)

Ailece oturuyoruz. Geç yatarım genelde. Haberlere bakarken bir anda ortalığın karıştığını haberlerde gördüm. Aklımıza gelmezdi hiç. Cumhurbaşkanımız açıklamaları yapana kadar. Çocukların geleceği için çok kaygılandık. Geçmişte denge sağlansın diye yapılan katliamları çok duyduk. Sabaha kadar diken üstündeydik. Şükür ki halkımız üstün becerilerle bastırdı. Neyse ki hala imanlı kişiler, helal süt emmiş kişiler var da üstesinden gelebildik. Allah bir daha böyle bir şey yaşatmasın ülkemize.

Soru 2: 15 Temmuz gecesi neredeydiniz, neler yaptınız?

Nurullah Kurt (Güvenlik Görevlisi)

15 Temmuz gecesi evimdeydim. Hainliği televizyondan izledim, bir anda duygularım alt üst oldu. Sonra camiden sala sesi duydum ve dışarı çıkıp mahalle camisinin önüne gittiğimde camide inanılmaz bir kalabalık vardı. İnsanlar gözyaşları içinde bekliyorlardı. Her kesimden insan vardı. Bir kez daha gördüm ki millet olarak Türkü'yle Kürt'üyle, Laz'ıyla, Çerkez'yle bir bütünüz gerçekten. Söz konusu vatan olduğunda her şeyi feda ederiz. Bu duygularla 15 Temmuz gecesi şehit olan insanlarımıza Allah'tan rahmet diliyorum.

Serdar Harun Yazıcı (15 Temmuz Gazisi)

15 Temmuz gecesi yapılan ihaneti duyunca Cumhurbaşkanımızın meydanlara inme çağrısıyla dışarı çıktım. Havaalanına doğru intikal ederken Halkalı Köprüsü ve Çoban Çeşme Köprüsü altında gördüğümüz 2 tane tanka müdahale ederek tankın içindeki hainleri polise teslim edip havaalanına yürümeye başladık. Önüne geldiğimde havaalanından çıkan zırhlı personel taşıyıcı tank bilerek üstümüze kırdı. O sırada ben yaralandım. Yaşadığım travmadan sonra olayı hatırlamıyorum.

Ataman Başpınar (İngilizce Öğretmeni)

Başakşehir İlçe Emniyetin önündeydim. Babam ve kardeşim, havaalanındaydı. Arkadaşlarımla konuştuğumda Vatan Caddesi, Vezneciler, İBB, Saraçhane gibi yerlerdeydiler.

Serdar Harun Yazıcı/15 Temmuz Gazisi

Soru 3:

Darbe girişiminden nasıl haberiniz oldu?

Mahmut Diker (Müzik Öğretmeni)

Bir arkadaşım telefonla haber verdi, sonra da televizyonu açıp oradan aldığım bilgiyi teyit ettim.

Serdar Harun Yazıcı

(15 Temmuz Gazisi)

Uyuyordum. Gece, eşimin beni uyandırmasıyla haberim oldu.

Engin Dursun (Kantin Görevlisi)

Televizyon vasıtasıyla haberim oldu. Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan sayesinde bu adamlar def oldu.

15 Temmuz gecesi, anlatılmaz; yaşanır. Allah bir daha ve böyle bir geceyi, ne böyle bir gündüzü, sabahı, öğleyi, saati, dakikayı, saniyeyi hatta saliseyi dahi yaşatmasın!

Ahmet Kaan Aydoğan (Öğrenci)

O akşam, uyumak üzereydim. Babam televizyon izliyordu. Saat 22:00 civarları. Babam beni yanına çağırdı. "Oğlum, bir gel.

Köprüyü kapatmışlar, ne oluyor acaba?" dedi. Ve devamını televizyondan takip ettim.

Bir Darbenin Ayak
Sesleri 15 Temmuz

Yusuf Ak /15 Temmuz Gazisi

Soru 4:

O gece çevrenizden şehit ya da gazi oldu mu? Gazi olduysa bu konuyla ilgili görüştünüz mü? Size neler anlattı?

Serdar Harun Yazıcı

(15 Temmuz Gazisi)

Çevremde o gece şehit yahut gazi olan yoktu. O gece, Rabbimden şehadet istemiştim. Lakin gazilik nasip oldu. Türk milletinin o gece Allah'ın izniyle büyük bir ümmet ve millet olduğunu, hiçbir gücün bu milleti asla yıkamayacağını anladım.

Murat Aşan (Din Kültürü Öğretmeni)

Var, Tayyip Ayvalıoğlu. 15 Temmuz gazilerinden. O gece, Cumhurbaşkanının talimatıyla köprüye gidenlerden. Oradaki askerlerden birinin kurşunu isabet ediyor. Fiziksel anlamda ciddi hasar görüyor. Peş peşe farklı zamanlarda 5 ameliyat geçirdi. Durumu şimdi çok şükür daha iyi. Toparlandı.

Tayyip Ayvalıoğlu /15 Temmuz Gazisi

Ataman Başpınar (İngilizce Öğretmeni)
15 Temmuz'dan önce Vezneciler'deki patlamada şehit olan çevik kuvvette görev yapan öğrencim vardı. Patlama olmadan bir hafta önce "kendine dikkat et" diye konuşmuştuk. O gün patlamada Kadir'in de orda olduğunu söylemişlerdi. Mesaj attım. Tek tik çıktı mesajda. İletilmeyince çok korkmuştum. Kendisine şehadet nasip oldu. Onun derdiyle dertlenirken daha başka dertlerle karşılaştık. Kadir Cihan Karagözlü... Yeni oğlu oldu... Allah şehadetlerini kabul etsin...

Mustafa Tapar (Din Kültürü Öğretmeni)
Şehit ya da gazi olmadı, fakat o gece şehadete ulaşan bireylerden biri de ben olmak isterdim!

ümmetim, ben bu vatanın evladıyım, ben Yavuzların Fatihlerin torunuyum." diyen herkes bulunduğu konuma göre proje üretmeli, proje yapmalı. Beyin ve düşünce kuvvetinin ortaya çıkardığı büyük atılımlara ve çalışmalara yönelmemiz gerektiğini belirtmek isterim.

Murat Aşan (Din Kültürü Öğretmeni)
Öncelikle kimsenin aklının başkasının cebinde olmaması gerekiyor. Bu hainlik, din ve diyaneti kullanarak her çağda baş rolde oynamıştır. Düşünebilen nesle ihtiyacımız var. Olayları iyi yorumlayabilen nesle ihtiyacımız var. Dinini en temelde öğrenmeye çalışan ve bunu öğrenirken de başta dediğim gibi aklını, fikrini, hissiyatlarını başkasına kiralamayan öğrencilere ihtiyacımız var. Bir de bol bol duaya...

Soru 5:
15 Temmuz'un bir daha yaşanmaması için biz gençlere neler önerirsiniz?

Serdar Harun Yazıcı (15 Temmuz Gazisi)
Siz gençlere tek önerim; vatana millete, bayrağa, toprağa sahip çıkan ve bu milli bilinci asla kaybetmeyen hayırlı evlat olmanızdır!

Mahmut Diker (Müzik Öğretmeni)
Vatani kuru kuru sevmek olmaz. "Ben

Bir Darbenin Ayak
Sesleri 15 Temmuz

Kerem Gümüş (Rehber Öğretmeni)

15 Temmuz'da halk olarak, bütünüyle tüm dünyaya birlik ve beraberlik kavramlarını yeniden tanıtmış olduk. Bu tanıtım, dünyaya atılmış gelmiş geçmiş büyük ve sağlam adımlardan biri. Bu, tarihimizden günümüze halkımızın istediği an başaramayacağı bir şey olmadığının kanıtı. Çok güzel! Fakat şimdi geldik ikinci adıma.

Bu da tabi ki gençlik! Siz, (hatta biz) gençler olarak, değerlerini, dinini, bilimini, ilmini doğru öğrenip bu alanlardaki ağırlığımızı sağlam bir şekilde göstermeliyiz. Ve bu sağlamlığı başka kültürlerin ışığında değil de kendi sağlam

kültürümüzün ışığında idame ettirmeliyiz. Ne kadar kendi kültürümüze, ilmimize bağlı kalırsak o kadar adımlarımızı sağlam atarız. Çünkü bizim genimiz sağlam! Sağlam bir milletin kökeninden geliyoruz. Geçmiş unutmadan ve de geçmişe çok takılmadan şimdiyi ve geleceği oluşturmaliyiz. "Daha yapacak çok işimiz var..."

Levent İlsever (Akademik Koordinatör Yard.)

Böyle bir olayın bir daha yaşanmamasının, ülkemizde bunu sonlandırmanın tek yolu eğitimden geçiyor. Eğitimli, çalışkan bireyler yetiştirebilirsek eğer, böyle bir olay bir daha yaşanmaz.

Bengüsu Kılbaş
7/A

Kuş Sarayları

Serçe, saka, kırlangıç gibi kuşlar için inşa edilmiş kuş evlerinin geçmişi çok daha eskilere uzanıyor. 15. yüzyıldan itibaren klasik Osmanlı mimarisiyle paralel şekilde sayıları çoğalan, estetik yapısı gelişen, daha da işlevselleşen ve 19. yüzyıla kadar yapımına devam edilen bu sevimli kuş saraylarının amacı; göklerde özgürce salınan kuşlara barınak sağlamak, onları fırtınadan, yağmurdan, soğuktan, yakıcı güneşten ve elbette kedilerden korumaktır...

Tuğla, kiremit, taş ve harç kullanılarak yapılan kagir kuş evlerinin yanı sıra tahtadan yapılan yuvalar da vardı. Ancak zamanın aşındırması ve yangınlar ile bu

tahta kuş evleri ne yazık ki günümüze kadar ulaşamamıştır. Kuş evleri, Türk milletinin ha-yırseverliğini, hassasiyetini, ince duy-gularını ve zevkini yansıtmanın yanı sıra, aynı zamanda Türk medeniyeti, kültürü ve sanatında da önemli bir ye-re sahiptir.

Günümüzde bu şirin kuş evlerinin yapımına ne yazık ki yenileri eklenmiyor. Var olanların kimileri de yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Onlar için ekstra bir şeyler yapmak bir yana dursun, doğanın kuşlara sunduğu yaşama alanlarına bile müdahale ediyoruz kimi zaman...

ŞİMDİ
LÜTFEN
DÜŞÜNÜN.
SİZ
HANGİSİNDE
YAŞAMAK
İSTERDİNİZ?

Senanur Ceylan
11/A

*"Bir uyku bölmezse
anılarımı korkarım
çıldırır bu hayal beni"*

M.AKİF İNAN

Kümülatif Hayal

Gözlerini bu sabah aynı tavana açtı Muhsin. Beyazlığı yer yer lekelenmiş, boyası dökülmeye başlamış tavan boş bakıyordu. Şuraya bir gece çızmeli, hem de bol yıldızlısından diyerek düşündü. Sonra yorganı sıyrılarak doğruldu. Düşüncelerini gerçekleştirmeden zihninin karanlıklarına göndermeye alışmıştı. Yıldızlar ve gece; ayaküstü planlanan görüşmeler gibi gerçekleşmeyeceğini bildiği fakat yine de söylediği şeylerdendi.

Yan ucundaki pencerenin perdesinden sızan güneş ışığı, yatağın üzerine çizgi halinde ışıklar düşürüyordu.

Yataktan kalkamamasına sebep aradı. Eline,

ayağına baktı; hayır, Gregor Hamsa gibi böcek olmamıştı. Her daim üşüdüğü için yorganın altında olmasına rağmen giydiği hırkasına sarındı. Gözlerini, yorganın üzerine çevirdi. Göz bebekleri küçüldü, göz kapakları aynı kutupların birbirini itmesi gibi birbirini itti. Yorganın üzerine harfler dağılmıştı. Bazıları heceler halindeydi. Bir kısmı savaş gazisi gibi yarımdu.

Bunlar, zihnimin karanlıklarına attıklarım? Ama nasıl diye delirmişçesine sormaya başladı.

Bu sabah cümle olamayan, hayata doğamayan harflerin ağırlığıyla bir sabaha uyan(a)ma-dı Muhsin.

15

TEMMUZ

Melek Naz Şener
S/A

Onlar birer kahraman,
Ne can düşündüler ne canan,
Bu zor günde sokaklara çıkıp
El birliği ile hainleri yok ettiler.
Şu güzel vatana canlarını feda ettiler.

Teşekkürler,
Ey aziz Türk milleti.
Memleketin geleceği çocuklar
size minnettar,
Milli manevi güç artık elimde!
Ulusum, vatanım, bütün benliğim
Zulme karşı artık dimdik ayakta.

ÇINAR.

Babürşah Uslu
6/A

Sıcak havalarda beni gölgene aldın,
Dışarıda insanı iliklerini kadar donduran havalarda,
Isıttın beni yapraklarınla.
Yeri geldi kendini yaptın merdiven,
Çıkmamı sağladın yükseklere.
Ne derdim olsa,
Uzun köklerinle geldin yardıma.
Bana yaptın bu kadar yardım,
Beni yaptın kökleri sağlam bir çınar.
Sen benim büyük çınarım,
Sağlam toprağımsın.
Senin adın: baba.

Ibrahim Berat Ertuğrul
11/A

Gençlik

*Belki ölümü hayata, gençliği zamana,
merhameti de altın bir çerçeveye
benzetmeliyiz.*

Ölüm, gençliğin merhametinde yırtılan, yırtıldıkça çoğalan, çoğaldıkça dünyadan koparan bir yağmur; yağdıkça dünyanın köklerini çürüten yalan, hayatın başlangıcında unutulmuş gerçek. Bilmiyorum neden anlamaz insan, neden istemez anlamayı, neden görmez bu gerçekleri? Neden böylesine kaçar, duymaz bu ikazları? Anlamak güç gibi görünüyor belki, ama bir nedeni olmalı bunun! Bu, gün gittikçe artan hastalığın... O kadar kalıplaşmış ki bu hastalık, cevabı görünmez olmuş; insanlar boğulmuş içinde, bir de ölüme sefil diyorlar sefaletin dibinde. Ama bilmiyorlar bir hiç uğruna sattıkları ebedi dünyada nasıl bir son bekleyecek onları, nasıl bir ayrılıkla karşılaşacaklarını. Demek ki doğruymuş; ölüm, gençliğin

*O halde kalkma vakti geldi; k sleri barıştırma vakti,
rüyaların zincirlerini kırma vakti, küçük bir çocuğun
umut dolu balonlarını masmavi g  ge bırakma vakti...*

merhametinde yırtılan hakikatmış, insanların çarçur ettiği ama bir o kadar da pişman olduğu bir gerçeğin ta kendisiymiş! Belki  l m  hayata, gençliği zamana, merhameti de altın bir çerçeveye benzetmeliyiz. Tekrar baksak, anlamaya çalışsak; hayatın, zamanın çerçevesinde ya an bir yağmur olduğunu, dışarıya bakanın içine bir ürperti geldiğini, ancak o ya muru yurt bilenlerin i lerinde bir  zlem olduğunu anlasak, anlatsak. Sonra tekrar baksak, anlamaya çalışsak her yağmur tanesinin birer renksiz gökkuşağı taşıd ı ını. O ya muru i imize düşürsek, güneşi olsak o yağmurun. Sonra tekrar tekrar baksak, ama bu sefer sadece büyük bir boşluk görsek... Sadece siyah, kupkuru bir siyah; galiba burada

başlıyor gerçek. Bundan sonra uyansak bu uykudan; ger i bütün bunlar rüya mıydı? Bu sözler yok olmaya mahk m lakırdılar mıydı? Evet,  yleydi hayatla iliş ini kesti inden beri! O halde kalkma vakti geldi; k sleri barıştırma vakti, rüyaların zincirlerini kırma vakti, küçük bir çocuğun umut dolu balonlarını masmavi g  ge bırakma vakti...

işte, burada başlıyor gençlik;
burada bi tiyor hasret,
burada başlıyor kardeşlik,
burada bi tiyor,
kasvet ki ne kasvet,
eridi önünde gençliğin tek bir yıldızından
sebeb.

Çaresizlik

Yolun kenarında onu öyle görünce engelleri aşmak için ne kadar çaba sarf ettiğini anladım. İstisnasız, çocuklar dünyanın en masum varlıkları. Bu küçük çocuğa bakınca insanlığın öldüğünü fark ettim. Belki de o bu durumdan kurtulmak için masum ellerini açıp Allah'a yalvarıyordur, nerden bilebiliriz; ama aklıma şöyle bir şey geldi. Belki o çocuğun yanına gidersem ona umut olabilirdim. Onun umut kaynağı olabilirim. Çok üzülüm, çünkü orada oturmuş yırtık elbisesiyle biçare mendil satıyor. Yavaşça yanına eğildim ve,

-Merhaba, küçük hanım nasılsınız bugün?

-Teşekkürler, iyiyim; mendil alır mısın?

*-Gerçekten beni
alıp vefat etmiş
annem gibi
sevecek misin?*

-Hayır, canım, ben buraya mendil almaya gelmedim; ben seni almaya geldim. Benimle birlikte gelmeni istiyorum. Merak etme sana zarar vermeyeceğim. Sadece bir anne yavrusunu nasıl seviyorsa ben de seni öyle sevmek istiyorum.

Benim bu içten konuşmamdan sonra gözleri parladı. Sanki gözlerinde bir sürü fener yanıyormuş gibi...

-Gerçekten beni alıp vefat etmiş annem gibi sevecek misin?

-Evet, bundan emin olabilirsiniz!

-Çok teşekkür ederim. Annemin ve babamın vefatından sonra yüzüm hiç gülmemişti, ama senin sayende gülecek abla.

-Tamam, bu kadar duygusallık yeter; kalk eşyalarını topla, gidiyoruz.

Küçük kızı kucağıma aldım, eşyalarını da sol elime. Ve koca şehir İstanbul'un buğulu sokaklarına bıraktık kendimizi. Belki de hiç dönmeyecektik ya da daha nice çocuklara umut olacaktık.

Mehmet Akgümüş
8/B

En Yüce Millet

Biz çok şanslı bir milletiz çünkü biz geçmişimizle yaşıyoruz. Şairin de dediği gibi: "En yüce millet Türk Milletidir." Bizim atalarımız; doğru, dürüst, güvenilir, mazlunun hakkını gözeten, zalimin karşısında dimdik duran kişilerdi. Biz de onları örnek alıyoruz bu yüzden en yüce millet Türk Milletidir.

Müslümanlara zulüm edildiği vakit onlara dur diyen Türk idi. Bir yerde haksızlık olduğu vakit bu haksızlığa dur diyen yine Türk idi. Dönemin en güçlü ordusu Bizans ordusu iken, hiçbir güç onları alt edemezken onları alaşağı eden Türk'ün kutlu gücüydü. Peki bu kutlu zaferler nasıl mı geliyor tabii ki iman gücü ile. Türk'ün dini bir inancı bir lakin menzili sınırsız idi. Türk'ün gücünü kaldıramayan milletler nice darbeler ve isyanlar gerçekleştirdiler lakin hiçbiri bu azizliğe son veremedi.

Sonuç olarak; bizde bu iman gücü oldukça, bu Allah korkusu oldukça değil Bizans tüm dünya gelse 15 Temmuz'da olduğu gibi, Çanakkale'de olduğu gibi ve Osmanlı döneminde yapılan nice savaşlarda da olduğu gibi hiçbir güç bizi alt edemez.

Ensar Çep
6/A

Karanlık Gecedен Aydınlık Gündüze

15 Temmuz'du o gece...
Tankla, tüfikle saldırdılar haince...
Uçakla bombaladı, silahlarla taradılar,
Bu kahraman halkım korkacak sandılar.

Duyulunca ihanetin haberi,
Başladı zulme karşı milletin seferi.
Herkes oldu bu ordunun neferi,
Tek umurlarındaki millettir!

Satılmış hainler uçakları kaldırdılar,
Tüm düşmanlar bir olup vatanıma saldırdılar,
Ülkemin kahramanını öldürmekle biter sandılar,
Hainler katlettik sanırken, şehidimize ölümsüzlük sundular.

Gecenin karanlığını, gündüze taşımaktı hedefleri!
Şükürler olsun, gün doğmadan doğdu milletimin zaferi!
Daim kılmak için bu kutlu seferi,
Çok çalışmak biz gençlerin görevi!

Zehra Akıncı
11/A

Karanlık Gecenin Şafağı

Karanlık bir geceydi. Her zamankinden daha karanlık... Öyle bir karanlıktı ki göz gözü görmüyordu. Zifiri karanlık dedikleri cinsten. "Kurt, puslu havayı sever." derler. Tam da hainlerin, kurtların fırsat kolladığı bir hava. Bir tuhafılık olduğu belliydi, ama ne? (...) Birden yükselen silah sesleri, patlayan bombalar, tank sesleri, ateş açan savaş uçakları, helikopterler... Korkunç bir kabusun ortasında olmalıydık. Bu bir karabasan falandı sanırım. Gerçek olamayacak kadar korkunçtu. Sanki bir senaryo sahneleniyordu. Korku filminden çıkmış gibiydi her şey. Kimse ne olduğunu anlamıyordu. Bomboş ve masumca büyüyen korku dolu gözler. Küçük çocukların ne olduğunu anlamaya çalışmaları, yaşananlara bir anlam verememeler ve çevrelerine ağlamaklı korku dolu gözlerle bakışları... Küçük bir çocuğun, "Anne, çok korkuyorum; beni bırakma!" feryatları... Ne polis farkındaydı olanların ne de halk. Sonra birden halkın üzerine adeta yağmur gibi yağın mermiler... Bu da neydi şimdi? Asker kendi milletine ateş mi ediyordu? Kimse inanmak istemedi bu olanlara ama, ne yazık ki yaşananlar gerçektir. Hainler, alçaklar harekete geçmiş, güzel ülkemizi işgal etmek, insanların

canına kast etmek üzere gözlerini hırs ve kan bürümüştü. Yaşananlar ne bir kabustu, ne de bir korku filmi. Devletin televizyon kanalından alçak bir bildiri okunuyordu. Adını "Yurtta Sulh Konseyi" koyduklarını söyleyen birtakım insan müsveddeleri; adalet, eşitlik, hak, hukuk için yaptıklarını söyleyip hukuku yok sayarak yönetime el koyduklarını ilan ediyorlardı. Şaşkınlık ve şoktan, korkudan gözleri büyüyen spiker, inanmadığı, paylaşmak istemediği bildiriye paylaşmak durumunda kalıyordu. Millet duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Milletin ordusu, milleti öldürmek, esir etmek için harekete geçmişti. Ancak bu şaşkınlık ve korku hali uzun sürmedi. İnsanlar korkuyu çabuk atlatmış, neler olduğunu anlamak ve olanlara dur demek için harekete geçmişlerdi. Biraz önce korku dolu gözler şimdi yerini öfkeye, vatanını savunma arzusuna, özgürlüğünü, namusunu korumak isteyen bir kahramanın gözlerine bırakmıştı.

Nasıl bir trajedidir ki vatanını, namusunu, alçaklardan koruyacağına yemin eden Türk askeri, kendi halkına ateş ediyordu. Onlar artık Türk askeri değildi. Türk askeri kendi milletine

zarar vermezdi, veremezdi! Hani derler ya, 'Koynumda yılan beslemişim.' Diye; o söz gerçekmiş. Ben o gece o sözün gerçekliğine şahit oldum. Gerçekte koynumuzda yılan beslemişiz. Bu vatana canım sağ olsun, anam babam feda olsun diyenler o gece genç, yaşlı, kadın, erkek gözlerini bile kırpmadan ateş ettiler. Ama biz pes etmedik. Direndik. Evet, belki bundan önceki darbeler başarılı oldu. Belki de amaçlarına ulaştılar ama bu sefer öyle olmayacaktı. Bu sefer biz kazanacaktık. Çünkü biz Türk milletiyiz. O gece din, dil, ırk, renk ayrımı yapmadan birlik olduk. Etten duvar ördük. El ele tutuştuk. Tankların önüne yattık. Kimimiz şehit olduk, kimimiz gazi. Kaç ailenin evine ateş düştü. Kaç çocuk annesiz, babasız kaldı? Kaç anne, baba çocuksuz?

15 Temmuz gecesi halk her şeyi bir kenara bırakıp namusları, vatanları için sokaklara çıktı! Bir an olsun tereddüt etmeden vücutlarını mermilere, tanklara siper etti. Çanakkale savaşındaki mertliği 15 Temmuz gecesine taşıdılar. Eskiden darbenin ne olduğunu bilmezdim. Yaşananlar aklımın ucundan bile geçmemişti. Her şey böyle güzelce sürüp gidecek

diye düşünüyordum. Fakat, artık size darbenin ne demek olduğunu açıklayabilirim. Artık diyorum, çünkü ben de yeni öğrendim de ondan. Hiç bilmezdim nasıl olduğunu. 15 Temmuz gecesi tüm dünyaya bir kere daha Osmanlı torunu olduğumuzu gösterdik. Türk milletinin asla esarete boyun eğmeyeceğini, işgale asla izin vermeyeceğini, güzel ülkemize kirli ellerin dokunmasına müsaade etmeyeceğimizi bir kez daha tüm dünyaya gösterdik. Bu ülke üzerinde emelleri ve planları olanların, bu ülkeye tuzak kuranların planları Allah'ın da yardımıyla boşa çıktı. Bu tarih boyunca böyle olmuştur, ebede kadar da böyle olmaya devam edecektir. Darbeye darbe ile karşılık veren yüce milletimiz, birlik ve beraberliğini koruyarak, canı, malı pahasına ülkeye kötü niyetlilerin girmesine izin vermeyecektir. Türk milleti bağımsızdı, bağımsız olmaya devam edecek, kimse zincir vuramayacak, böyle çılgınlar çıksa da boylarının ölçüsünü alacaklardır. Çünkü tarih boyunca esaret kabul etmeyen bu milletin damarlarında inanmış atalarının asil kanı mevcuttur.

Yusuf İslam Yiğittürk
7/B

Annem

Meleğim;
Yeryüzüne cennetten mi indin?
Benim dünyama safalar getirdin,
Bana en büyük hediyeysin,
Allah'ın lütufla verdiğiysin.

Anneciğim;
Karnında taşıdın 9 ay boyunca.
Uslu durdum, üzmedim değil mi?
Hakkını ödeyemem ömür boyunca.
Attığım tek bir tekmenin.

En güzel öğretmenim;
Sen öğrettin bana,
Koşmayı, oynamayı ve yaşamayı.
Canıma can kattın.
Emeklerini nasıl öderim?

Cennetim;
Senin bastığın yerde gül biter.
Bir gülüşün var ki
Koca bir ömre bedel.
Ayağının altındaki cennet her şeye değer.

Ayşegül Karaman
12/A

Neyi Bekliyorum

Ben neyi bekliyorum hala? Hayattan beklentilerim olacak kadar cahilce mi yaşadım?

Hiç sigara içmememe rağmen kapkara ciğerlerim. Ağzıma bile almadığım alkolle çürümüş sanki üzüntüden değil de yağdan tıkanmış kalbim. Bileklerim, eklemlerim, dizlerim, dirseklerim. Kaç kere düştüm de paramparça olmuş hayatım? Kendi aptallığına gülecek kadar cahilce mi yaşadım?

Teşekkürler... Sana da teşekkürler dünya. İnsanın kendi gözyaşlarında boğulabildiğini öğrettin. Sana da teşekkürler hayat. Soluklarımdan daha uzundun ama saçlarımdan daha kısaymışsın gibi davrandın. Kaçamadan bitti her şey. Bir şarkı daha... Bir plak daha...

Dünyanın sonu geldiği zaman saatini gösterip bir dakika daha bekletemiyorsun. Kendi

dünyamın sonundan öğrendim. Hayata küsüp denize bağırdım. Sana da teşekkürler deniz; bir şekilde okyanustan daha çekiciydin. Bir şekilde bana benziyordun ve bir nedenden bunu seviyordum. Derin... karanlık... İçinde bir insan yaşatamayacak kadar soluksuz ama istediğinde binlerce can taşıyabilecek kadar bencil. Tuzlu... Acı...

Teşekkürler, size de teşekkürler bileklerim... yeri geldiğinde sesimden daha ince, yeri geldiğinde buhranlarımdan kalın oldunuz. Kaçmayı ya da kalmayı olanaksız hale getirdiniz. Teşekkürler... size de teşekkürler buhranlarım. Gözyaşlarım yetmediğinde sizde boğuldum. Ve sana da teşekkür ederim o asla uzanmayan el. En çok da sen yardımcı olmadın. Biriyle paylaşmak, birine bağlamak, birine bağlanmak istiyorum. Çil yavrusu gibi dağılıyor herkes. Hayat gerçekten

de acımasız. Günlüğümün arasına düşen kirpiklerimden öğrendim. Sahi, bir zamanlar günlük tutardım! Günlük değil, dakikalık yaşadığını öğrendiğimde karşılaştığım hayal kırıklığıyla bir kenara savurduğum günlüğüm ve içindeki kirpiklerim... Siz de eksik olmayın. Zaten aşkı inkar eden bir kızın aşkını bir tek siz dinlerdiniz. Çatlayan sesim... Tükenen sesim... Sessizlik... Şeker yerine sevgi katılmış kekin kabarmamasındaki hayal kırıklığının sessizliği...

Diz kapaklarımdaki kabukları soyan parmak uçlarım... Omzumda bir el... Omuzlayamadığım bir el... Çöken omuzlarım... Çöken saçlarım... çöken ellerim...

"İnsanlar sahiden ölür mü?"

Sessizlik... duyamayan kalbimin duyacağı cevaba olan korkusunun sessizliği... omzumda bir karga gibi hareketsiz oturan el...

"Her insanı öpmüyor ailesi. Her insan sevemiyor; biliyorsun, kaç kere ölünüyor burada?"

Sessizlik... Okyanuslardan yükselen suyun tekrar okyanuslara yağmasındaki bağlılığın sessizliği...

"Peki, hızlı konuşan insanlar; onlar ölüyor mu? Çok saklıyor onlar. Onlar da sırlarının arkasında mı ölüyorlar? Nasıl çıkarıp gömüyorlar onları?"

Sessizlik... Haykırmadan önce gözyaşlarına saklanan yorgunluğun sessizliği...

"Hayvanlar ölüyor mu peki? Duyduğuma göre düşünemiyor onlar. Nasıl anlıyorlar öldüklerini?"

Sessizlik... Tek taraflı bir sohbetin sonunun geldiğini belirten bir boğaz temizlemesi...

Ses... Nereden geldiğini anlayamadığım, kapı gıcirtısı gibi, taşın cama sürtmesi gibi, uğursuz Bir ses... ellerimi kulaklarıma bastırmayı istememe neden olacak kadar mide bulandırıcı, her kelimesini dinlemeyi istememe neden olacak kadar ilginç bir ses...

"Bu kadar dikkatsiz olmak mümkün mü sahiden? Kendini diğer insanlardan uzaklaştırıp bu kadar sefil yaşamayı istemek mümkün mü?"

En az onunki kadar çınlayan titrek sesim...

"Kimsenin bana ihtiyacı yok görüyorsun... hem ikimiz de birbirimize zarar vermemiş oluyoruz böylece"

•
•
•

Her zaman yalnız hissetmemi engellediniz. Size de teşekkürler gözyaşlarım... O kadar fazlasınız ki... O kadar durdurulamazsınız ki. Hiçbir şey göremiyorum artık.

Münire Özdil
8/A

Yolculuk Nereye?

Hiç düşündünüz mü veya hiç düşündük mü? Biz en güzel şartlar altında yaşarken dünyanın görünmeyen ya da dışlanıp üstü örtülen kısmında neler yaşanıyor. Biz hiçbir sıkıntımız olmadığı halde her şeyden şikâyet ederken, o insanlar hangi imkânsızlıklara şükrediyor.

Hiç düşündük mü nelere razı gelmiyoruz? Annemiz onca işi olmasına rağmen bize yemek yapıyor. Hevesle masaya getiriyor ve hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaşıyor. Belki burun kıvrıp odamıza gidiyor, belki annemize hayıflanıyor, belki de her gün aynı yemeği yaptığından şikâyet ediyoruz; ama o insanlar yiyecek hiçbir şey bulamıyor. Geçmişte bizim için savaştan dedelerimiz, yiyecek hiçbir şey bulamamıştı. Günlük hayattan başka bir örnek verelim: Babamız bize onca fedakârlık yaparken biz, son model telefonu almadı, diye onunla günlerce, belki haftalarca konuşmayabiliyoruz; ama o insanların kûsûp kavgâ edebileceği

bir babaları dahi yok. Belki savaşta kayboldu, belki öldü, belki de yaşıyor. Bunu bilmeden bir umutla babalarını bekliyorlar. Onlara telefon veya herhangi bir şey alsın diye değil. Ona bir kez sarılabilmek için. Gittiğimiz okulun her şeyinden şikâyet ediyoruz: kıyafetinden, kurallarından, öğretmenlerinden, arkadaşlarımızdan... O insanlar ise tek bir harf öğrenebilmek adına her şeyi yapıyor. Belki bir kâğıt parçasına yazarak: Biz, kışın okulumuzda, evimizde sıcacık kaloriferlerle ısınırken onlar soğukta donarak yine de hayatlarını devam ettirmeye çalışıyorlar.

İnsanın en büyük sıkıntısı elindekinin kıymetini bilmemektir. *Oysa inanamız bize şükretmeyi ve başkalarının derdi ile dertlenmeyi emrediyor. Biz ise zamanın getirdiği moda ve teknolojik çılgınlığa kendimizi kaptırmış gidiyoruz. Bir doyumsuzluk denizi içinde çırpınarak... Çırpındığımız denizin kıyısına vurmak dileğiyle...*

Rana Taşçı
5/A

Benim Babam

*Benim aslan babam!
En güzel gülüşü ile,
Rengarenk olurdu bütün dünya.
Kainatta yoktur eşi.
Allah'ım bizi buluştursun,
Nadide cennetinde.*

*Tek duamsın babam.
Teksin benim için.
Adını duyduğum anda,
Şenlenirdi bütün dünyam.
Çiçek gibi hoş kokardın,
Benim canım babam.*

Ahmet Fatih Yıldız
8/A

Çorlulu Ali Paşa Medresesi

Beyazıt'tan başlayarak Çorlulu Ali Paşa Medresesi ve Külliyesi'ne doğru ilerliyoruz. Beyazıt'ın gürültüsünden uzak, kendine has, nargile kokan mekanda kahve tadan kalabalığı görüyoruz. Çorlulu Ali Paşa Medresesi hüzün kokar. Bunun sebebi Çorlulu Ali Paşa'nın idam edilmesinden mi, sürgün edilmesinden mi veya güzelim medrese duvarlarına asılmış "old carpet" yazısından mıdır, bilinmez. Kimileri bu nargile kokan mekanda toplanıp edebiyat, kültür sohbetleri yaparken kimileri de burayı "Şark"ın bir yansıması olarak görürler. Burada kurulan sohbet meclislerinde medresenin adı kullanılmaz. Sohbet erbabı buradaki meclislerinde "Erenler'de toplanıyoruz" ifadesini kullanırlar. Bunun sebebi medresenin içinde Erenler adında bir kahvehane olmasından mıdır yoksa "Klasik Osmanlı Kahvehaneleri" kültürünü yaşatmak için midir, bilemiyoruz.

Kapıdan Erenler'e doğru ilerlediğimizde bizi sağda hazirede Çorlulu'nun idam ettirildikten

sonraki kellesi karşılar. Yani Çorlulu buraya defnedilmiştir. Burada nargile, kahve içerken hiç akla gelir mi bu haziredeki medfunlar? Peki ya burası gerçek medrese iken medrese odalarında mahreçli konuşmalarıyla dolaşan sufiler buranın "nargile cafe" halini hiç tahayyül etmişler midir?

Bu soruları sizin de zihninize bırakıp Divanyolu sohbetimize devam ediyoruz...

Meryem Artukoğlu
8/A

Sıradanlaşmak

İnsan; yaşamın sırrına, gizemine sırt çevirebilen, sürekli çevreden etkilenen bir canlıdır, yani Gasset'in ifadesiyle "herkes"leşmeye müsait olan bir canlıdır. Herkesleşmek, aslında biricik olan insanın kendi öznelliğini kaybetmesi, kendi bedenini ve zihnini bir başkasına göre şekillendirmesidir ya da sanal ortamda popüler olan şahıs veya eşyaların hayatımıza girip bizi yönlendirmesi de diyebiliriz.

Artık günümüzde giyimimiz, düşüncelerimiz hatta yeme-içme alışkanlıklarımız bile bir başkasına veya bir ortama göre şekilleniyor. Biri diğerini taklit ediyor ve derken herkes birbiriyle aynı hale geliyor. Bunun aslında çok çeşitli örnekleri var. Sadece insanlar değil nesneler, hatta sözler bile sıradanlaşıyor artık. Çok basit ve çok yaygın bir örnek verelim. Mesela; çok sevdiğiniz hatta hayatınızı değiştiren bir söz, bakıyorsunuz ki her yere alet edilmiş, herkesin dilinde... Kiminin Whatsapp durumunda, kiminin Instagram biyografisinde... Herkes bunu farklı

amaçlarla kullanınca amacından sapıyor. İşte, o zaman önemini yitiriyor ve yavaş yavaş o da sıradanlaşıyor.

Herkes aynı şeyi yapıyorsa siz de onu yapmak zorunda değilsiniz. Tamamen taklit etmeyin ki en azından bir farkınız olsun. Kendi yaşamınızı başkalarının ellerine bırakmayın, yaşamınızı kendiniz şekillendirin. Kendinize ait bir benliğiniz olsun. Kısaca herkesleşmeyin!

*Artık günümüzde giyimimiz,
düşüncelerimiz hatta yeme-içme
alışkanlıklarımız bile bir başkasına veya
bir ortama göre şekilleniyor.*

Hilal Çolakel
7/A

Küçük Kırmızı Kulübe

Kırmızı, küçük, harabeye dönmüş evin içinde zar zor yaşayan, hiç kimsesi olmayan Fatma Nine, sabah erkenden elinde bir bardak su ile dışarı çıktı. Hava güneşliydi, çiçekler renkli renkli kırmızı evi süslüyordu.

Fatma Nine yoksul ve yaşlı hayatında hep mutlu olmayı seçmişti. Elindeki suyu yavaşça çiçeklere dökerken aynı zamanda da çiçeklerle konuşuyordu. Sanki dünyada tek canlı onlarmış gibi konuşuyordu. Bir an durdu ve kuşların cıvıltısını dinledi. Ardından mutfağa girip güzel bir kahvaltı hazırladı. O gün kendini çok şanslı hissediyordu. Yaklaşık 80 yıldır o küçük kırmızı evin içinde kimi zaman zor kimi zaman rahat

günler geçirmişti ama geriye dönüp baktığında mutlu bir hayat sürdürdüğünü biliyordu. Kahvaltısını yaparken aniden zil çaldı. Fatma Nine yaklaşık 5 yıldır çalmayan kapıyı açtığında karşısında postacı duruyordu. Postacı eline bir paket verip kağıdı imzalattığında "İyi günler." deyip oradan ayrıldı. Fatma Nine zar zor paketi açtığında karşısında birçok aile fotoğrafı vardı. Yakın gözlüğünü taktı. Resimlerden birini eline aldığı anda ağlamaya başladı. Gözünden yavaşça akan yaşlar elindeki fotoğrafları ıslatmıştı.

Bir an geçmişe dönüp baktı ve güldü. O an her zamankinden daha mutluydu.

Habersiz Yiğitler

Ahmet Emre Akyıldız
6/A

*Herkes mutluydu,
Geleceğinden umutluydu,
Planlanan işgalden,
Habersiz huzurluydu.*

*Hainler göründü,
Asker kılığına girmiş,
Canavarlar göründü.
İnsan kılığına girmiş...*

*Gözlerimiz kör oldu,
Aşkın ateşinden.
Allah bizi korudu,
Hainlerin zulmünden.*

*Tebessümlü yüzler,
Nurlu bedenler,
Kavuşmuştu şehitler,
Gül kokulu Peygamber'e.*

*Bilemezdi kimse,
Cesur olduğumuzu böyle.
Allah yolunda koşan,
Yiğitleriz biz!*

Köyde Bir Macera

Fakat bu seferki farklıydı, zira yoğunlaşan sis yön duygumu kaybettirmiş ve ilk defa gerçekten kaybolmuştum galiba..!

Haziran ayının ortalarıydı. Onca yolu kat ederek İstanbul'dan Tokat Reşadiye'deki köyümüze geleli henüz iki üç gün olmuştu. Sisli ve çiseli bir hava, köyü daha da bir güzelleştiriyordu.

Sabah, henüz bir yaşını yeni doldurmuş kuzenimin ağlamasıyla tüm hane halkı olarak şehre göre oldukça erken denecek bir saatte uyanmıştık. İyi de olmuştu aslında; çünkü, köyde erken uyanmayı oldum olası severdim. Dağ, bayır; tabiatı kucaklamak varken evde uyuyarak vakit öldürmenin ne manası vardı.

Odamdan köyün tüm muhteşem manzaralarını gözümüzün önüne seren balkona çıkıp da etrafı seyre daldığımda kendimden geçercesine manzaraya kendimi

öyle bir kaptırmışım ki annemin kahvaltıya çağırın sesiyle adeta irkildim.

Mutfağa geldiğimde gördüm ki tüm ev halkı sofraya kurulmuş. Hemen kendime yer sofrasında bir yer bulmuştum ve nefis tereyağıyla pişirilmiş köy yumurtasını yine babaannemin köy fırınında daha yeni pişirip sofraya getirdiği patatesli çöreklerle -biz bu çöreğe 'pağaç deriz- atıştırmaya başlamıştım. Karnımı iyice doyurunca her zamanki gibi kendimi dışarıya zor atmıştım.

Bizim buralarda "Doğubaşı" denilen, çevresine göre oldukça alçakta kalan bir ormanlık alan vardır. Oralarda dolaşmak köydeki en büyük zevklerimdendir. İşte, yine o bölgeye doğru gezintiye çıkmak üzere niyetlenmiştim. Hazır dağları arşınlarken de yine köyde en keyif aldığım işlerden biri olan mantar toplamak olmazsa olmaz meşguliyetlerim arasında yer aldığından annemden bir kaç tane poşet isteyip poşetleri montumun ceplerine yerleştirmiştim. Çoban köpeklerinden vs. korunmak ve dik yokuşlarda da dayanak yapmak için yanıma fındık ağacından yapılmış bir de sopa almış ve köyün kuzey istikametindeki Doğubaşı mevkiine doğru yola koyulmuştum. Zaten köyle yaylamız arasında bulunan ve fazla da bir uzaklıkta yer almayan Doğubaşı'na varmam çok vaktimi almamıştı.

Hemencecik ormana dalıvermiş ve kısa sürede yanımda getirdiğim poşetleri dolduracak kadar mantar toplamayı başarmıştım. Mantar toplamakla meşgulken fark etmemiştim ama

kuzey taraftan oldukça yoğun bir duman bulunduğum alana doğru hızlı esen rüzgârın da etkisiyle koşar adım geliyordu adeta. Belli ki yağmur yağacaktı; zira her zaman olduğu gibi yağmur öncesinde, Karadeniz'den gelen yoğun hava sise dönüşmüş ve zaten normalde oldukça sık bir orman olan bulunduğum yerde görüş alanı iyice düşerek göz gözü görmez olmuştu.

Bir an, artan soğukla beraber gittikçe yoğunlaşan sisle birlikte panikledim. Gerçi bizim memleketin dağlarında birkaç defa daha kaybolmuş ve tekrar köye dönüş yolunu bulmayı başarmıştım. Fakat bu seferki farklıydı, zira yoğunlaşan sis yön duygumu kaybettirmiş ve ilk defa gerçekten kaybolmuştum galiba..!

Bir adım ötesini göremiyor olmanın verdiği endişe panikleyip telaşa kapılmama sebep olacak gibiydi. Ve iyi biliyordum ki böyle zamanlarda telaşa kapılmanız, zorluğu daha da güçleştirir ve telafisi olmayacak durumlarla sizi karşı karşıya bırakabilirdi. Bütün bunları düşünerek hemen toparlandım. Sanki birilerine duyuruyormuşçasına yüksek sesle bir besmele çekerek Allah'a sığındım. Her şeyin Allah'ın kudretinde olduğunu düşünüp O "Ol" demezse hiçbir şeyin olmayacağını hatırlamamla birlikte aniden daralan ruhumun rahatladığını, kendime yeni bir güç geldiğini fark ettim ki, böyle hissetmem toparlanmama yardımcı oldu.

Ruhum huzura erince aklımın işine bakması da gecikmedi adeta ve birden cebimdeki telefonum aklıma geldi. Hemen cebimdeki

Köyde
Bir Macera

telefona sarıldım. Lakin heyhat, bu dağ başında hele ki böyle bir sis yoğunluğunda telefonun çekmesi ne mümkün! Ne yapmalıyım? sorusuna, etrafına göre oldukça alçak olan bulunduğum ormanlık alandan daha yüksek bir açıklık alana geçmeliyim diye zihnimin hızlıca cevap vermesi gecikmedi.

Tahmini bir yöne doğru yürümeye çalıştım. Bu arada sis artık adeta zifiri bir karanlık halini alarak ben de bir körlük hissi oluşturmuştu. Bir adım önümdeki ağaçları ellerimle yoklayarak ilerleyebiliyordum ki bu durumda muhtemel bir yüksek ya da açık bir alana çıkabilmem belki de saatlerce sürebilirdi. Yapacak başka bir şey yoktu. En azından mücadele etmeli ve mücadelenin verdiği güçle ayakta durmalıydım. Bu vaziyette nereye ne kadar ilerlediğimi artık karıştırdığım bir şekilde tahmini bir yöne doğru ilerlemeye çalışıyordum. Belki de daha önce filmlerde izlediğim kaybolan insanların başına geldiği gibi aynı yerde dönüp duruyordum.

Aslında beklediğim yağmur başlasa biliyordum ki yağın yağmurun etkisiyle hava yükselecek ve sis kalkacaktı. Ama işte, ne yaparsın, takdir; yağmur da bir türlü başlamamış ve dolayısıyla sis artık adeta tüm ormanı benimle beraber yutmuştu. Zihnim tüm bunlarla meşgulken birden sağ tarafımda bir kıpırtı hissetmemle karşı yöne doğru ani bir refleksle kendimi atıvermişim. Alnımın sol yanını sisten göremediğim bir ağaca çarpmam bir oldu. Çarpmanın tesiriyle başımın dönüp gözlerimin

karardığını hatırlıyorum sadece, bayılmışım.

Bir müddet sonra başımda bir ağırlık, alnımda bir ağrıyla uyandığımda cebimde bir titremenin olduğunu fark edince anladım ki beni uyandıran telefonun titremesiymiş. Elimi cebime atıp telefonun ekranına baktım. Arayan babammış.

Birden “neredeyim ve ne haldeyim” soruları beynimde şimşek gibi çakınca tepemde parlayan güneş bana sanki tehlikenin geçtiğini müjdeleyen bir edayla gülümsüyordu. Zira sis dağılmış ve güneş ormanı aydınlatmıştı. Böylece etrafımı tanımam ve nerede bulunduğumu anlamam fazla vakit almamıştı.

Telefondaki cevapsız arama aklıma gelince babama geri döndüm ve tabii ki kendisine ormanda kaybolduğumdan ve yaralandığımdan bahsetmedim. Çünkü artık bana birkaç saat önce düşmanmış gibi yabancı gözüken her şey şimdi yeniden tanıdık birer çehreye bürünmüşlerdi. Başımdaki yaranın da öyle çok ciddi bir şey olmadığını telefonun kamerasından bakınca fark etmiştim. Öyleyse kimseyi telaşa sokmanın anlamı yok diye düşünmüştüm.

Etrafımı göremediğim için ağaçlara takılarak yırtılan poşetlerden etrafa saçılan mantarları toplayıp tekrar poşetlere doldurmuş ve hiçbir şey olmamış gibi köyümün yoluna koyulmuştum.

Yusuf Eren Şeker
5/A

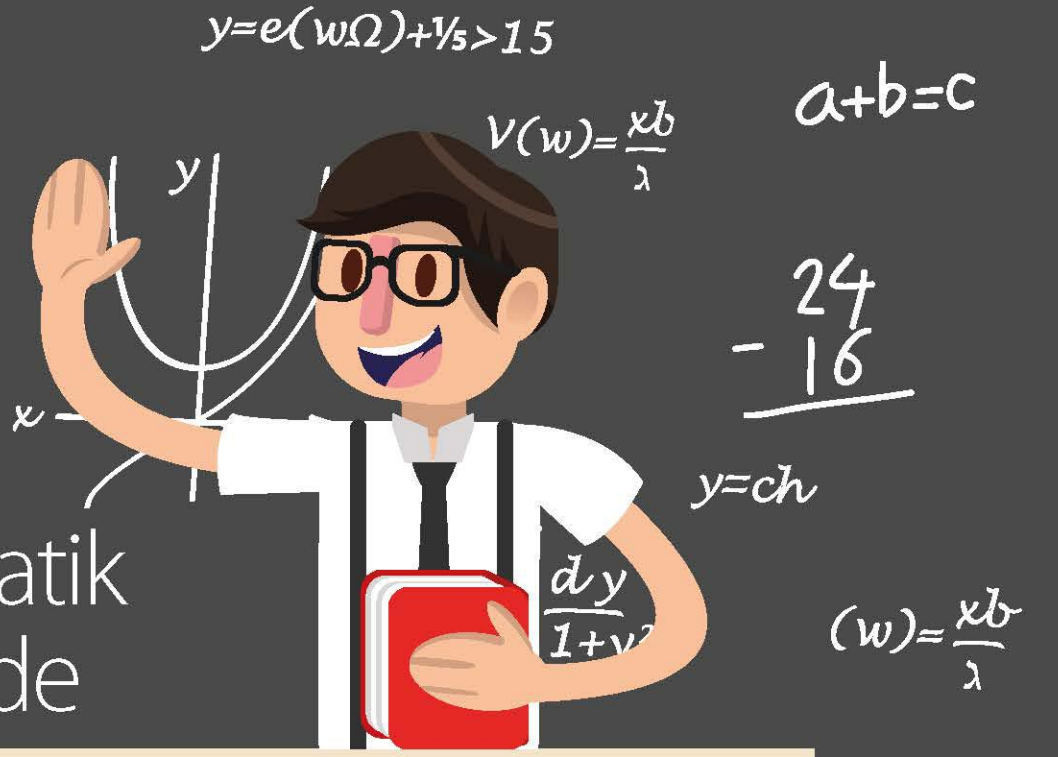
Anne...

O muhteşem ellerinle yaptığın yemeklerin,
Değerini şimdi anladım anne...
Senin şefkatli yüreğinin,
Özlemini çeker oldum anne...

Gece kabus gördüğümde
Sana sarıldım anne...
Kabuslarım gerçek olduğunda
Sana sığındım anne...

Gül kokunla,
Pamuk teninle,
Beni şımarttığın günleri
Özler oldum anne...

Tatlı dilini,
Hoş sohbetini,
Pamuk pamuk ellerini
İster oldum anne...

Emir Taha Özer
9/AMatematik
Her Yerde

Matematik, 1. sınıftan günümüze hepimize öğretilir. Peki, matematik bizim için sadece bir terim ya da ders adı mıdır? Hayır değildir, çünkü matematik bütün insanların günlük hayatında - farkında olsak da olmasak da - vardır. Birkaç örnekle anlatayım size:

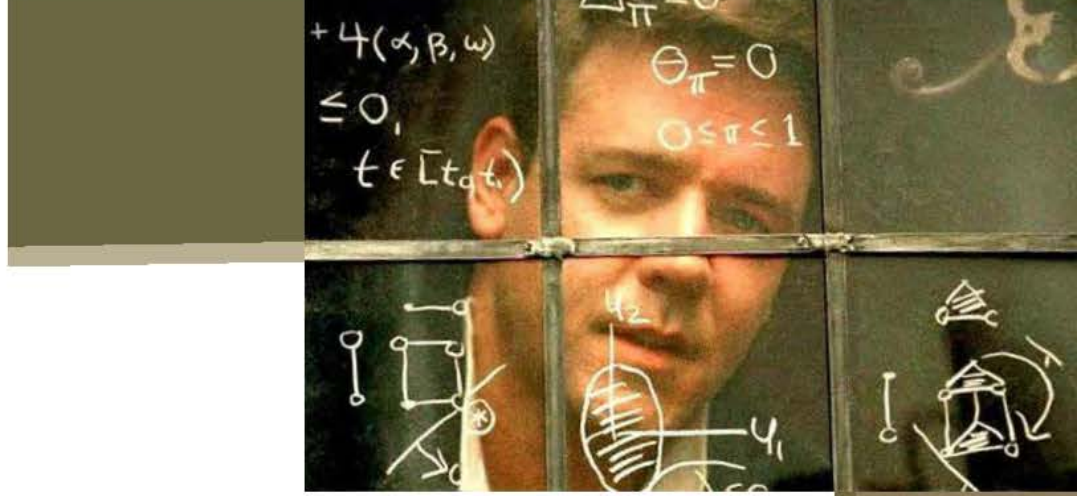
Örneğin; her insan alışveriş yapar. Siz, hiçbir ürünün fiyatına bakmadan o ürünü alırmısınız? Hayır, çoğumuz almayız.

Mesela; diyelim ki 50 TL bütçeniz var ve alışveriş yapıyorsunuz. Bütçenizi tamına tutturmak için toplama çıkarma yaparsınız, bu da matematiğin her yerde olduğuna bir örnektir. Size küçük bir örnek daha vereyim; evinize koltuk aldığınız zaman doğal olarak odanızın alanını ölçersiniz ve seçtiğiniz koltuk odanıza sığıyor mu sığmıyor mu diye odanın uzunluğundan ve genişliğinden koltuğun hacmini çıkarırsınız. Farkında olmasanız da matematik size tekrar ve tekrar yardımcı olur.

Matematik, bazılarımız için sıkıcı olsa da çoğumuz için gayet eğlenceli bir derstir.

Matematiğe hayatımızın hemen her alanında rastlarız; bunun kimi zaman farkına varırız, kimi zaman varmayız. Günlük konuşmalarımızda farkında olmadan matematikten faydalanırız bazı konuları aktarırken. Mesela; "Bu arabayı %4 kârla sattım." demiştir çoğumuzun babası, amcası. Umarım bu örnekler anlatmak istediğimi vermiştir sizlere.

Matematiğin evrensel bir dil olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Farklı bir ülkeye gittiğiniz zaman bir ürün alırken rakamlar üzerinden konuşuyoruz. Kısacası şunu söyleyebilirim: matematik dünyanın neresine giderseniz gidin vardır...

Hayatımızdaki Matematik

Oyun denilince hemen herkesin aklına belirli kuralları olan eğlenceler gelir. Satranç, kart oyunları, futbol gibi oyunların ortak paydaları hepsinin kendilerine özgü kural ve stratejilerinin olmasıdır. Bu kurallarda sonuçların ve sonuçların içerdiği değerlerin sadece tek bir kişi tarafından alınan kurallara bağlı olmamasıdır; yani sonuçlar oyuncuların birbirine bağlı davranışlarının neticesinde ortaya çıkar. Bu bağlamda oyun teorisinin (Nash Teorisi olarak da bilinir.) açıklanması bizleri aydınlatacaktır.

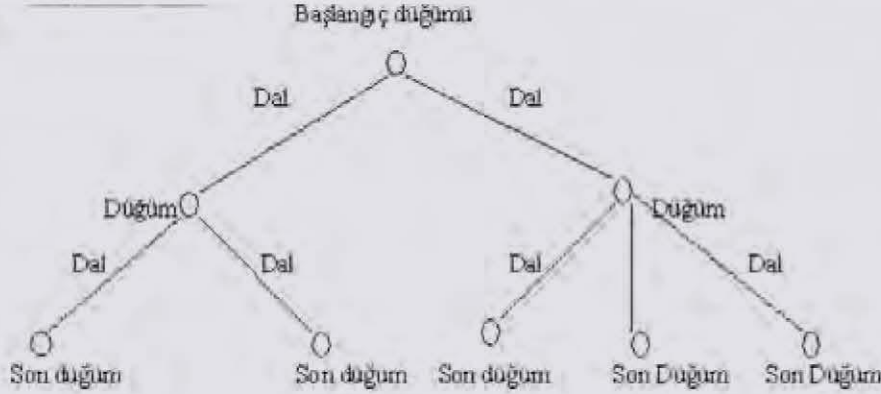
Nedir bu Oyun –Nash- Teorisi ?

Oyun teorisi, uygulamalı matematik ve iktisat bilimlerinin bir dalıdır. 20.yüzyılın başlarında

ortaya çıkan bu teori, matematik ve bilgisayar bilimcisi John Von Neuman tarafından geliştirilmiştir. Tabi bu teorelin tanınması, özellikle Nash Teorisi'nin ortaya konulması ve tanınması Ron Howard yönetmenliğindeki "Akıl Oyunları" filmiyle olmuştur. Nash Teorisi'nin sahibinin isminin John Nash olduğunu bilmiyor olabilirsiniz. "A Beautiful Mind" filminde ünlü aktör Russell Crowe tarafından canlandırılan film, ülkemizde "Akıl Oyunları" ismiyle vizyona girdi. Peki, severek takip ettiğimiz bu filmdeki John Nash kimdir? John Nash, dünyaca ünlü matematikçidir ve 1994 yılında Nobel Ekonomi Ödülü kazanmıştır. Nash Teorisi ise bir oyun teorisidir. Evet, kulağa garip ve karmaşık gelebilir; ancak temelinde oyunlar var.

Matematikte Oyun Mu,
O Da Ne ?

		2. Oyuncu			$\alpha_i = \min_j a_{ij}$
		Strateji I	Strateji II	Strateji III	
1. Oyuncu	Strateji I	60	40	45	40
	Strateji II	70	50	60	50*
	Strateji III	35	45	68	35
	$\beta_i = \max_j a_{ij}$	70	50*	68	V=50

En az iki karar vericinin etkileşim içinde olduğu her durum bir oyundur. Etkileşimler karşılıklı, birbirine bağlı kararlar anlamında stratejiktir. Oyun teorisi, bireyin başarısının, stratejik durumların matematiksel olarak incelendiği oyun ağacıyla beraber oluşabilecek tüm

olasılıkların sebep ve sonuçlarının gösterildiği bir matematik branşı sayılabilir.

Oyun kuramı, son yıllarda büyük bir önem kazanmıştır. Bugün oyun kuramı ekonomi, politika bilimi, toplumbilim, sosyal psikoloji, uluslararası ilişkiler gibi sosyal bilimlerden

biyoloji, bilgisayar mühendisliğine kadar uzanan geniş bir yelpazede kullanılmaktadır. Bunun nedeni; özellikle ekonomist ve yönetim bilimcilerinin oyun kuramıyla, karşılaşılan problemlere daha verimli çözümler üretmeleri ve başarı oranlarını daha da artırmalarıdır.

Kaynakça:

1. Akıl Oyunları (Film)

2. Güner, S. (2003). "Oyun Kuramı Ve Uluslararası Politika", Bilkent Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü, Ankara, Türkiye.

NEVİLEM

Makale ←

Tarık Kerem Ürküt
7/B

Neden Matematik?

Hızla gelişen ve değişen dünyamızda, genellikle öğrencilere sıkıcı, sevilmeyen ve soyut, (öğrenci diliyle zor, kâbus...) bir disiplin olarak görülen matematiğin yeri ve önemi giderek artmaktadır. Matematik Terimleri Sözlüğü'nde matematik; "biçim, sayı ve çoklukların yapılarını, özelliklerini ve aralarındaki ilişkilerini us (akıl) bilim yoluyla

inceleyen ve sayı bilgisi, cebir, uzay bilim gibi dallara ayrılan bilim" olarak tanımlanmaktaydı; ancak "Matematik nedir?" sorusunu tek bir tanımla tam olarak yanıtlamak oldukça güçtür. Matematiğin ne olduğunu, onun özelliklerini ve öğelerini belirterek daha iyi açıklamak mümkündür.

Matematiğin Özellikleri

- Matematik bir disiplindir.
- Matematik bir bilgi alanıdır.
- Matematik, bir iletişim aracıdır. Çünkü kendine özgü bir dili vardır.
- Matematik, varlıkların kendileriyle değil, aralarındaki ilişkilerle ilgilenir.
- Matematik, birçok bilim dalının kullandığı bir araçtır.
- Matematik, insan yapısı ve insan beyninin yarattığı bir soyutlamadır.
- Matematik, bir düşünce biçimidir.
- Matematik, mantıksal bir sistemdir.
- Matematik, matematikçilerin oynadığı bir oyundur.
- Matematik, bir cevizdir. Nasıl cevizi yemek için kırmak gerekiyorsa, matematiği anlamak için de içine girmek gerekir.
- Matematik, bir anahtardır.
- Matematik, bir değerdir.
- Matematik; dil, ırk, din ve ülke tanımadan uygarlıklara zenginleşerek geçen sağlam, kullanışlı evrensel bir dil, bir ekindir. Birey için, toplum için, bilim için, teknoloji için vazgeçilmez değerdedir. Yayılma alanına ve derinliğine sınır konamayan bir bilimdir, bir sanattır.
- Matematik, insan aklının yarattığı en büyük ortak değerdir. Evrenselliği onun gücüdür. Çağları aşarak bize ulaşmıştır. Çağları aşarak, yeni kuşaklara ulaşacaktır. Büyüyerek, gelişerek, insanlığa hizmet edecek; her zaman taptaze ve doğru kalacaktır.
- Matematik, insanın düşünce sistemini düzenler.
- Matematik, insanın doğru düşünmesini, analiz ve sentez yapabilmesini sağlar.

Neden
Matematik?

Çoğu öğrencinin sorduğu
"Büyüyünce matematik
ne işime yarayacak?"
sorusunun da cevabını
veriyor yukarıdaki örnekler.

Aynı zamanda matematiği öğrenmenin
birçok yolu vardır. Kendimden örnek verecek
olursam, iki ve üç basamaklı sayıları televizyon
kumandasına basarak öğrenmiştim.

Matematiğin birçok bilim dalına katkısı vardır.
Mesela bir basketçi basket topunu potaya
atacağı sırada açıyı belirlerken, bir mühendis
ev yaparken, bir besteci beste yaparken,
yolunu kaybetmiş bir uçağı uçuran pilot
hedefinin koordinatlarını bulmaya çalışırken ve

sayamadığım milyonlarca örnekte matematik
kullanılır. Çoğu öğrencinin sorduğu "Büyüyünce
matematik ne işime yarayacak?" sorusunun da
cevabını veriyor yukarıdaki örnekler.

Matematik olmasaydı ne olurdu? Matematik
olmasaydı tekerlek olamazdı ve bunun
sonucunda ulaşım araçları olmazdı. İçinde
yaşayacağımız bir ev olamazdı. Kısacası hayat
yaşanılmaz olurdu. Yani matematik bir yaşam
biğimidir.

Zuhal Rana Emen
11/A

Mahalle Mektebine Başlama Merasimi (Bed-İ Besmele): Amin Alayı

Çocukların en verimli ve en kalıcı hafıza zamanı 3 yaş civarındır. Bu zamanlarda çocukların diksiyonu, konuşma biçimleri ve cümle kurma becerileri daha kuvvetlidir, bu yüzden bu yaş civarında eğitime başlanmalıdır. Bunları bilen

ecdamız da bu şekilde yapmışlardır.

Bu yüzden ecdamız çocuk 4 yaş 4ay ve 4 günlükken dini bir merasim yaparlardı. Bed-i Besmele veya Amin Alayı denilen bu merasim ile aile ve komşular hep birlikte büyük bir

Yüksek tabaka arasında BED-İ BESMELE, halk arasında Amin Alayı diye isimlendirilen bu merasimler, maddi durumu yerinde olan aileler tarafından bir düğün kadar ciddiye alınır.

coşkuyula çocuğu KURAN-I KERİM'le tanıştırlar.

Osmanlı'da Mahalle Mektepleri;

Osmanlı da hemen hemen her cami ve mescidin bitişiğinde veya yakınında yüksek kubbeli tavanları olan mektepler inşa edilir.

Mektepler taştan inşa edildiği için "TAŞ MEKTEP" ismi ile de anılır. Bu, seslenişten ziyade halk içinde "MAHALLE MEKTEBİ" olarak zikredilir.

Mektebe başlayan çocuklar sırayla halk arasında "ELİFBÂ" cüzü, "AMME" cüzü, TEBAREKE cüzü ve cüzler okutulur en sonunda "KURAN-I KERİM" okutulurdu.

Çocuğun "KURAN-I KERİM"i okuması "MUSHAFÂ ÇIKMAK" olarak adlandırılır.

Hocanın nezaretinde Kuran-ı baştan sona okumasına "HATİM İNDİRME" denir ve bildiğimiz kadarıyla sadece kızlar için "HATİM DUASI" okunur.

Mahalle Mekteplerine Başlama Merasimi (BED-İ BESMELE)

Orta halli aileler de çocuk giydirilip kuşatılır. Yakın aile ile mektebe giderler. Derse başlatmadan önce hocaya dua ettirilir. Yüksek

tabaka arasında "BED-İ BESMELE" halk arasında Amin Alayı diye isimlendirilen bu merasimler, maddi durumu yerinde olan aileler tarafından bir düğün kadar ciddiye alınır.

İlk derste elifba cüzünün en başındaki dua kısmı ile birkaç harf ve çok kere elif harfi okutturulur. Böylece ders sona erer. Bundan sonra da çocuk hoca ile birlikte "Rabbi Yessir" duasını tekrar ederler.

Duayı takiben çocuk hocasının ve diğer misafirlerin elini öper ve bu esnada diğer talebeler Kur'an-ı Kerim okurlar.

Merasimin diğer türü ise mahalleyi dolaşan alayla birlikte direk mektebe gelinir. İlahiler okunduktan ve gülbank çekildikten sonra içeri girilerek merasim yapılır. Bu şekilde çocuk Kur'an-ı Kerim ve mektep ile tanışır.

M. Melih Gül
8/A

Muhammed Yıldız
8/B

Bir Kara Gecedir 15 Temmuz

*Bir kara gecedir 15 Temmuz...
Demokrasinin belini bükmek, vatani bölmek için,
Meydana çıktı hainler!
Kendi halkına, vatanına acımasızca silah çektiler!*

*Bir kara gecedir 15 Temmuz...
Bu can vatani darbeyle almaya çalıştılar
Lakin bir etkeni unuttular
Bu can vatana sahip çıkan milleti...*

*Bir kara gecedir 15 Temmuz...
Hainlere karşı sokağa çıkmıştı halk.
Bu vatani vermeyiz diyorlardı.
Hainler ise acımasızca ateş ediyordu.*

*Bir kara gecedir 15 Temmuz...
Vatana sahip çıkanların kanı dökülüyordu.
Aldırıyordu millet, vatan daha önemliydi canlarından.
Bu olaylar olurken bir kahraman çıktı meydana!*

*Bir kara gecedir 15 Temmuz...
Ömer Halis Demir acımasızca şehit edilmişti.
Vatan için kendi canından vazgeçerek ölüme gitti.
Giderken de yanında hainleri götürdü!*

*Bir kara gecedir 15 Temmuz...
Darbe yapabileceklerini sanıyorlardı.
Her saniye kan döküyorlardı.
Her şeye rağmen o darbeyi halk kazandı!*

Ezgi Nur Yakar
9/A

Ayasofya Camisi'nin Kiliseye Çevrilmek İstenmesi

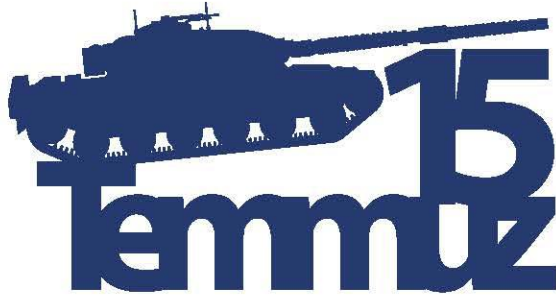
Pek bilinmeyen veya ilgi duyulmayan ibretlik bir olaydan bahsedeceğim. İstanbul'un fethinin simgesi olan Ayasofya Camisi'ni kiliseye dönüştürmek için Patrikhane ve kiliseler birer ihtilal örgütü gibi çalışıyordu. Ayasofya Camii ve Türk askerleri kuşatılmış, makineli tüfeklerle tehdit altına alınmıştı. Bu sırada da 1.Dünya Savaşı akabinde İstanbul'un işgalinde olan Sultan Vahdettin, kendi güvenliği amacıyla bırakılmış olan 700 kişilik birliği kendi canını hiçe sayarak Binbaşı Tevfik Bey kumandasında Ayasofya'yı korumaları için Ayasofya çevresine mevzilendirmişti.

Yunanlıların aklında ise Türk taburunun Ayasofya'dan çıkarılıp yerine Fransız birliğini yerleştirmek vardı. Daha sonra da Fransızlar, Ayasofya'yı Patrikhane'ye ve Yunanlılara

devredecekti ve Ayasofya, kilise yapılacaktı.

Fransız taburu bütün teçhizatı ile Ayasofya kapısına dayanmıştı. Fakat Türk askerleri ve Binbaşı Tevfik Bey, Fransız askerlerini Ayasofya'ya sokmaya hiç niyetli değildi. Binbaşı Tevfik Bey, Fransız komutanına karşı "En büyük amirim olan vicdanımdan aldığım emirle sizi buraya sokmayacağım. Caminin dört köşesine kâfi miktarda tahrip kalıbı yerleştirdim. Şayet cebren girmeye teşebbüs edecek olursanız, bu koca mabed bu taburun üstüne çökecektir ve siz bu mabede giremeyeceksiniz" demiştir. Günler sonra, Binbaşı Tevfik Bey'in kararından dönmeyeceğine kani olan Fransız taburu aldıkları bir emirle geri çekilmiştir. Bu olayı "Üç Devirde Bir Mabed: Ayasofya" adlı eserde daha ayrıntılı okuyabilirsiniz.

Yusuf İslam Yiğittürk
7/B

15 Temmuz'da kara bir gecede
Baykuşlar tünedi ülkemde
Hainlerin ne işi vardı
Ezanların susmadığı memleketimde

Ömer Halisdemir diye bir kahraman vardı
İlk kurşunu o attı
Cennete adımını attı

Biter mi Ömer Halisdemirler?
Fetih Sekin gibi yiğitler
Biter mi sandınız,
Fatih Sultan Mehmetler!

15 Temmuz'da kara bir gecede
Baykuşlar tünedi ülkemde
Hainlerin ne işi vardı
Ezanların susmadığı memleketimde

Ömer Halisdemir diye bir kahraman vardı
İlk kurşunu o attı
Cennete adımını attı

Biter mi Ömer Halisdemirler?
Fetih Sekin gibi yiğitler
Biter mi sandınız,
Fatih Sultan Mehmetler!

Çevre Kirliliği

Bir fabrikaya filtre takılmasının maliyetini hesaplayabilen patron, elli yıl sonra dünyanın ne hale geleceğini hesaplamaya gerek görmüyor.

Çevre kirliliği; günümüzde bitkilere, hayvanlara, atmosfere ve daha birçok şeye zarar veriyor. Çevre kirliliğindeki en önemli unsur İNSANLAR. İnsanlar kendi kirl ettikleri dünyanın içinde sürekli "Dünyamız kirleniyor..." deyip sızlanarak yaşıyorlar ama bu gidişe bir türlü dur diyemiyorlar.

İnsanların ihtiyaçlarının artması, ihtiyaçları doğrultusunda düşünmeden davranmaları ve tasarrufun kelime anlamının dahi bilinmemesi çevre kirliliğini tetikliyor. Bu nedenle dünya her geçen gün daha da yaşanılmaz hale geliyor. Her ne kadar çevre kirlenmeye

devam etse de bunu önlemeye çalışan insanlar da yok değil. Hâlâ çevreyi kurtarmak için çabalayan koca yürekli insanlar çalışma yapmaya devam ediyorlar. Bir fabrikaya filtre takılmasının maliyetini hesaplayabilen patron, elli yıl sonra dünyanın ne hale geleceğini hesaplamaya gerek görmüyor. Geri dönüşümün önemi insanlara anlatıldıkça bu durum değişebilir gelir seviyesi ne olursa olsun insanların bilinçlenmeye ihtiyaçları var.

Sadece kendimizi düşünmemeliyiz. Gelecek nesilleri düşünmeliyiz.

Ayşegül Karaman
12/A

İyi Şeyler Yapmak İstiyorum

İyi şeyler yapmak istiyorum.

İyi şeyler yapmama izin vermiyorlar. Kolumu kaldırıp saatime bakıyorum. Akrebi olduğu yerde ama yelkovanı kararsız. Bir ileri bir geri gidiyor. Tam dört on beşte takılmış. Bir ileri bir geri. Karşımda duran, beni büyük bir dikkatle dinleyen denize bakıyorum.

“Biliyor musun bir gece yarısı sabaha karşı doğmuşum ben. Dördü çeyrek geçe. Sabah olmadan da uyuyamam. Biliyor musun, ben doğduğumdan beri sabahlar olmuyor. Herkese bakıyor güneş. Bir bana bakmıyor.” Sesim diz

kapaklarımda, boş yollarda yankılanıyor. Sesim denize çarpıp bana geri dönüyor.

“Biliyor musun, ben sonumu hep sende gördüm. Hep sana beni almadığın için bağırdığımı düşünürüm. İnsanlarsa korkumdan sanır.”

Sabaha karşı insanlar yola koyuluyor. Balatta bit pazarları kurulmuştur şimdi. Simit arabalarının gıcirtısı yapraklara karışıyor. Öylece oturuyorum ben de. Güneş doğuyor bir süre sonra. Saatime bakıyorum. Geri doğru gidiyor şimdi de. Akrep olduğu yerde ama yelkovan sanki bir şeyden

Neyi
Bekliyorum Hala?

kaçıyor. Güneş doğuyor sonra. Tam karşımdan güneş çıkıyor. Sanki insanlar için mutluymuş da beni görünce suratı asılmış gibi. Güneşe dönüyorum sonra. Yüzüme gölgeler düşüyor. Güneşin gölgesi yüzüme düşüyor.

"İyi şeyler yapmak istiyorum. İyi şeyler yapmama izin vermiyorsun.

Etraftaki insanlar anlamıyor."

Bu soğukta çıplak ayakla durulur mu?

Ayaklarımın üşümesine imkan vermeden geçiyor gün, sanki benden kaçıyor güneş.

İnsanlar hızlı çekimde geçiyor sanki. Saatile bakıyorum. Çoktan akşam olmuş. Çoktan ölmüşüm. Koşuyorum sonra. Çarpa çarpa... Tam ulaştım diyecekken önüme bir bina

dikiliyor. İnsanlık önüme dikiliyor. Saatile tekrar baktığımda gece oluyor. Sırtıma ay vuruyor sonra. Elini uzatıyor. Öfkeyle bakıyorum sonra. Düşe kalka kaçıyorum. Bilmem kaç zaman sonra ay, saatine bakıyor. Gece bitmiş çoktan. Arkasına bakıyor. Güneş var arkasında. Güneş elini uzatıyor. Öfkeyle alev alev oluyor ay. Ay hiç yanar mı? En parlak yıldızlardan daha parlak yanıyor. Güneş uzanıyor aya. Tutunmak istiyor belli. Bağrında saklamak istiyor ayı. Ay arkasına bakmadan gidiyor. Sonra saatine bakıyor güneş. Çoktan gün doğmuş. Uzanıp omzuna dokunuyorum güneşin. Elim yanıyor. Elim dağılıyor ama yüzümde hiç gitmeyen bir gölge. Eğilip saatile bakıyorum. Saatim durmuş. Saatim dördü çeyrek geçiyor.

Güneş uzanıyor aya.
Tutunmak istiyor belli.
Bağrında saklamak
istiyor ayı. Ay arkasına
bakmadan gidiyor.
Sonra saatine bakıyor
güneş. Çoktan gün
doğmuş.

Edebiyat
Zümresi

Yenidoğu Okumaları

Geçmişinden aldığı güçle geleceğe emin adımlarla ilerleyen Yenidoğu Eğitim Kurumlarımızda kültür-sanat çalışmaları önemli bir yere sahiptir.

Tarihiyle bağlarını koparmayan, kültürel değerlerini önemseyen, değerlerine bağlı nesiller yetiştirmeyi kendisine ilke edinen okullarımızda öğrencilerimiz, akademik çalışmalarının yanı sıra ilgi alanlarına göre çeşitli sosyal faaliyetlere de katılabilmektedir.

Bu çalışmalardan biri de Türk Dili ve Edebiyatı Bölümümüz tarafından düzenlenen "Yenidoğu Okumaları"dır. Bu okuma çalışmalarında edebiyatımızda önemli bir yere sahip pek çok şair ve yazarın eserleri incelenmekte, bu eserler üzerinde değerlendirmeler yapılmaya çalışılmaktadır.

Mehmet Akif Ersoy Okumaları ile başlayan Yenidoğu Okumaları üçer haftalık programlar şeklinde devam etmektedir. Bu kapsamda

Cemil Meriç, Necip Fazıl Kısakürek, Sezai Karakoç ve Cahit Zarifoğlu Okuma Programları öğretmenlerimiz ve öğrencilerimiz tarafından gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. Eserler üzerinde yapılan okumalar, şiir değerlendirmeleri, metin çözümlemeleri, karşılaştırmalı metin okumaları Yenidoğu Okumaları'nda amaçlanan edebi okuma çalışmalarının bir bölümüdür.

Okuyan, araştıran , değerlendiren ve düşüncelerini kağıda aktarabilen bireyler yetiştirmeyi amaçlayan Yenidoğu Eğitim Kurumlarında, Yenidoğu Okumaları ile öğrencilerimizin nitelikli eser okuma ve

yazma çalışmaları öncelik olarak görülmüştür. Bu kapsamda bir başlangıç olan Yenidoğu Okumaları'nın pek çok şair ve yazarımızı yakından tanımamızda bir fırsat olacağı düşüncesindeyiz.

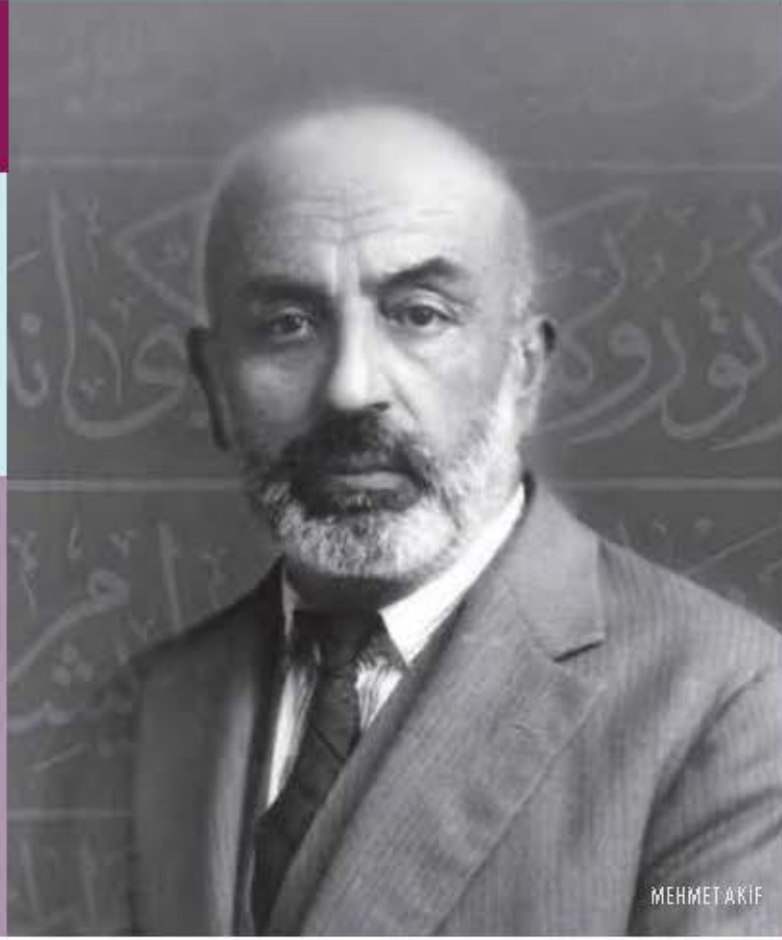
Okuyan, araştıran , değerlendiren ve düşüncelerini kağıda aktarabilen bireyler yetiştirmeyi amaçlayan Yenidoğu Eğitim Kurumları.

Yenidoğu
Okumaları

Senanur
Ceylan
11/A

İstiklal
Marşı'nı
milletine
hediye
etmiş,
Safahat'ına
almamış

MEHMET AKİF

Mehmet Akif

Mehmet Akif deyince aklımıza ilk gelen şiiri oluyor. Biz de okumalarımıza şiiri ile, Safahat'ı ile başladık ve hayatından portreler ile harmanlayarak Mehmet Akif'i tanımaya çalıştık.

Samimi bir adam, tevazu sahibi; öyle ki 31 yaşına kadar şiir yayınlamamış. Babası medreseli, Akif ise pozitif ilimlerde yola koyulmuş; lakin müthiş bir donanımı eksik bırakmamış, öyle ki Arapça tercümeler yapacak kadar.. İstiklal Marşı'nı millete

hediye etmiş, Safahat'ına almamış; adeta telif hakkını Türk milletinin kanına teslim ederek.. Bir adam var ve bu adam hem marşımızı hem destanımızı yazıyor, Müslüman'ın derdini yüreğinde yaşıyor; Taceddin Dergahı'nın duvarlarına yazıyor mısralarını.

Şiir bir insanın yüreğinden çıkanların coşku ile mürekkebin ırmağından akmasıdır; Akif'in şiirleri İslam milletinin yüreğinde akmaya devam ediyor. Allah ondan razı olsun.

Kalp Gözüyle Yaşanmışlık

Bir dert edinmeyi kendine çok görmeyen, bunun için ömrünü vermiş bir düşünce adamı var kültür dünyamızda. İnsanlar onu sadece gözünün görmemesiyle tanıyor, çünkü bir şeye inanmak için o şeyin dramatik bir yönü olmalı. Yoksa bu işler yürümez. İşte, Cemil Meriç’ de bu insan zihniyetinin içinde paçaları yere değiştirilerek yaşatılıyor!

Onun yaşadığı dönemde karanlık bir dairede yaşayan bir halk var. O da karanlık gözleriyle görmeye çalışan bir şahsiyet. O dairede çağdaşlaşmayı benimseyen kolonlar var ve Cemil Meriç bunu tamamen Avrupalılaşmak olarak adlandırıyor. Yani yok olmak... Yani kaybetmek... Neyi kaybettik? Ruhumuzu! “Görmek yaşamaktır.” der ve ekler: “Görmek, sahip olmaktır.” Bir şeyleri kaybederken görmediğimiz için kaybettik. Tanımadan... Yazarın da dediği gibi: “Ne Batıyı tanıyoruz, ne Doğuyu.” Biz kendimizi bile tanımıyoruz. Ruhun gittiğini söylemiştik.

Hayatın manasının mutluluk olduğunu, söyler yazar. Toplumun fotoğrafını böylesine çekebilen biri için gözlerin olması da pek gerekli değilmiş demek ki. Bazı şeylerin yokluğu da bir nimet.

Kendi karanlık göğünde tek yıldız olabilmeyi başarabilen bir insanın toplumda yer alıp, uzaktan baktığını düşünmesi de ilginçtir oysaki. Birçok şeyi benimsemiş ve hepsini bir şiir gibi yaşamış kendileri. Ve buna rağmen kendini uzakta tutmuş bir kişi. Hep sorulan

sorudur; “insan ölünce geride ne kalır?” Cevap ya hiçbir şeydir ya da eserleridir. Bir insandan akla gelmeyecek kalıntılar kalıyormuş meğer. Mesela; geride Lamia kalıyor, ona dökülmüş duygular kalıyor.

Yön veren kırıntıları var. Buna her zaman tâbi olunmuyor. Fakat gün geçtikçe etki altında kalmak zor değil. Ya enkazın altından çıkacağız ya da enkaz bizi oradan çıkarmalı. Zora talip olana talip olunmalı! Yazdıklarını bir cam şişeye koyup okyanusa atmış; belki günün birinde birileri bulur da okuyup onu anlar diye. Duygusunu döktüğü her mürekkepli kâğıdı, ziyaretçisi olmayan bir türbeye benzetiyor. Fakat bunu anlatmaya çalışmaktan vazgeçmiyor. Bir ümit, okyanusun bir ucunda derdine ortak çıkacak insanları bekliyor. Bu onun için çok zor. Ama ne demiştik; Zora talip!

Yetmiş bir yıllık hayatının yarısını kendi gözüyle, yarısını kalp gözüyle yaşamış. “Hayatı gözleriyle değil kalbiyle okuyan adam” diye hitaplar boşa değil. Mektubundan bir alıntı ile bitsin bu yazı burada. Ruhumuzun gitmediğini ve hala bir okyanus kıyısında o cam şişeyi beklediğimizi düşünerek bitsin. Yoksa anlamaya değer kılan, anlaşılmamış olur:

“Sana yolladığım kitaplardan utanıyorum, sen bütün kitaplardan daha derinsin. Sana gönderdiğim mektuplardan utanıyorum, kendi kendini oku.”

Sancak Adamı

Siyah güllerin, ak güllerin şairini yani Sezaî Karakoç'u tam olarak idrak etmek, bir dağı aşmadan arkasındaki fırtınadan kurtulmak kadar imkansızdır. Bu yola düşmekse mesuliyettir, borçtur bizim için. Bizler henüz körpeyken arkamızda iz

bırakamasak da iz bırakanların izini sürmekle sorumluyuz. Çünkü biz, Türk evladıyız! Çünkü biz en büyük izi bırakan sevgilinin ümmetiyiz! Ayak izlerinin yok olduğu çöllerde iz süreceğiz elbet. Zorluğunu bile bile, gürültülü yokuşları sessizce tırmanacağız.

Karakoç okumak, daha doğrusu okumaya çalışmak, attığımız her adımda izlerin bilincinde olup ona göre hedefe tırmanmaya çalışmaktır. Ulaşılr veya ulaşılmaz; biz seferden sorumluyuz. Müslüman olarak, kıyamet bilinci ile aşılanıp ölüm ile dirilmektir gayemiz. Şairin de dediğı gibi; “Her Müslüman bir sancak adamıdır. O sancak ancak şiirlerimizle ayakta durur! “Dilce susup bedence konuşulan bir çağda “şiir, bizim nefsi müdafaamızdır. “Ruhumu bayrak yapıp ben teslim edeceğim.” diyor şair. Mezarını kendi kazarmış insan. Böyle sancak adamları için mezar, yuvadır. Toprak sancaktır. Öyleyse, izlerin peşine düşmeli, ölümü hatırlamalı ve Müslümanca yaşamalı! Bir de Sezai Karakoç okumalı!

Şairin doğum tarihi, okuduğı mektep bizi ilgilendirmemeli; bu yüzden tanımaya kronolojiden başlamak anlamsız olacaktır. İnsan sözünden belli olurmuş. Böyle büyük adamları tanımak elbette kitaplarını ve şiirlerini okumaktan geçer. Davasını bilmekten

geçer! Bir davası olmalı insanın, canını feda edebileceğı. İşte, o dava Sezai Bey’e öylesine sinmişti ki ömrünü, kitaplarını ve dahası bakışlarını adadı bu uğurda! Davamız tek, zafer mutlak Allah’ındır. İlk emrimize uyarak, şairi hakikaten okumak duası ile, selametle...

“Dilce susup bedence konuşulan bir çağda
“şiir, bizim nefsi müdafaamızdır.
“Ruhumu bayrak yapıp ben teslim edeceğim.”
diyor şair. Mezarını kendi kazarmış insan.

Böyle sancak adamları için mezar, yuvadır. Toprak sancaktır. Öyleyse, izlerin peşine düşmeli, ölümü hatırlamalı ve Müslümanca yaşamalı!

YENİDOĞU

YENİDOĞU
PROGRAM GELİŞTİRME

YENİDOĞU
MATERYAL GELİŞTİRME

YENİDOĞU
AKADEMİ

YENİDOĞU
OKULLARI

NEVALEM

Destekleri için teşekkür ederiz.

NEVALEM

“KADİM KÜLTÜR
YENİLİKÇİ EĞİTİM”

YENİDOĞU
OKULLARI

444 82 00
yenidoguokullari.com

BAŞAKŞEHİR 5. ETAP ERKEK KAMPÜSÜ

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Erkek Ortaokulu,
Erkek Lisesi

BAŞAKŞEHİR 4. ETAP KIZ KAMPÜSÜ

Okul Öncesi Montessori,
Kız Ortaokulu,
Kız Lisesi

SANCAKTEPE KAMPÜSÜ

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Ortaokul

BAHÇEŞEHİR VADİTEPE KAMPÜSÜ

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Ortaokul

* 2017 - 2018 Eğitim - Öğretim Yılında Hizmetinizde